32000R0978

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE) NR 978/2000
z dnia 8 maja 2000 r.
nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz włókien syntetycznych z poliestru pochodzących z Australii, Indonezji i Tajwanu i stanowiące o ostatecznym poborze nałożonego cła tymczasowego

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 2026/97 z dnia 6 października 1997 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej [1], w szczególności jego art. 15,

uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. **PROCEDURA**

1. ŚRODKI TYMCZASOWE I ZAKOŃCZENIE

(1) Rozporządzeniem Komisji (WE) nr 123/2000 [2] (zwanym dalej „rozporządzeniem o cle tymczasowym") nałożone zostały tymczasowe cła wyrównawcze na przywóz do Wspólnoty poliestrowych włókien odcinkowych objętych kodem CN 5503 20 00 pochodzących z Australii i Tajwanu, a postępowanie w sprawie tych samych produktów pochodzących z Republiki Korei i Tajlandii zostało zakończone.

Wobec braku niezbitych dowodów na subsydiowanie przywozu nie przyjęto środków wyrównawczych na przywóz poliestrowych włókien odcinkowych z Indonezji. Niemniej jednak podjęto decyzję o kontynuowaniu postępowania w sprawie przywozu z tego kraju, w szczególności w odniesieniu do sposobu traktowania przedsiębiorstw niewspółpracujących w tym postępowaniu i ustalenia marginesu subsydiowania w skali kraju.

(2) W wyniku równoległego postępowania antydumpingowego, na podstawie rozporządzenia Komisji (WE) nr 124/2000 [3], nałożone zostały tymczasowe cła antydumpingowe na przywóz do Wspólnoty poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Australii, Indonezji i Tajlandii.

2. KOLEJNA PROCEDURA

(3) Po nałożeniu tymczasowego cła wyrównawczego, kilka stron przedstawiło swoje uwagi na piśmie. Zgodnie z przepisami art. 11 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 2026/97 (zwanego dalej „podstawowym rozporządzeniem"), wszystkie zainteresowane strony, które zwróciły się o ich wysłuchanie uzyskały zapewnienie, że wysłuchanie takie zostanie im zapewnione.

(4) Komisja prowadziła dalsze badanie i weryfikację informacji uważanych za niezbędne dla ostatecznych ustaleń.

(5) Wszystkie strony zostały powiadomione o podstawowych faktach i okolicznościach, na podstawie których przyjęto zamiar zalecenia nałożenia ostatecznych wyrównawczych należności celnych na przywóz poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Australii, Tajwanu i Indonezji.

Ponadto stronom przyznano okres, w którym mogą przedstawić uwagi związane z ujawnieniem tych informacji.

(6) Uwagi w formie pisemnej i ustnej, złożone przez Strony, zostały rozpatrzone i gdzie właściwe, uwzględnione w ostatecznych ustaleniach.

B. **PRODUKT ROZWAŻANY I PRODUKT PODOBNY**

(7) Produkt rozważany to włókna odcinkowe syntetyczne z poliestrów, niezgrzeblone, nieczesane ani nieprzerobione w inny sposób do przędzenia, sklasyfikowane w ramach kodu CN 5503 20 00. Produkt ten jest powszechnie nazywany poliestrowymi włóknami odcinkowymi.

(8) Ponieważ po ujawnieniu wstępnych ustaleń nie otrzymano uwag dotyczących określenia rozważanego produktu, a także produktu podobnego, wnioski podane w akapitach 10–12 rozporządzenia o cle tymczasowym zostają potwierdzone.

C. **SUBSYDIA**

(9) Ustalenia zawarte w rozporządzeniu o cle tymczasowym odnośnie do subsydiów podlegających środkom wyrównawczym, uzyskanych przez producentów eksportujących, zostają ostatecznie potwierdzone, chyba że w niniejszym rozporządzeniu wyraźnie stwierdzono inaczej.

---

[1] Dz.U. L 288 z 21.10.1997, str. 1.
[2] Dz.U. L 16 z 21.1.2000, str. 3.
[3] Dz.U. L 16 z 21.1.2000, str. 30.

I. **AUSTRALIA**

1. WPROWADZENIE

(10) Po opublikowaniu rozporządzenia o cle tymczasowym Rząd Australii przedstawił w dniu 17 stycznia 2000 r. na piśmie uwagi w sprawie dokumentu ujawniającego, zawierającego szczegółowe informacje leżące u podstaw zasadniczych faktów i okoliczności, na podstawie których nałożono środki tymczasowe. Dnia 14 stycznia 2000 r. otrzymano uwagi od jedynego eksportera współpracującego. Rząd Australii zwrócił się o wysłuchanie jego stanowiska, na które wyrażono zgodę i które odbyło się przed Komisją dnia 4 lutego 2000 r.

2. SPRAWY DOTYCZĄCE SUBSYDIOWANIA

2.1. **Uwagi ogólne**

(11) Rząd Australii twierdził, że dokumenty ujawniające nie zawierały „szczegółowych informacji leżących u podstaw istotnych faktów i okoliczności, na podstawie których wprowadzone zostały środki tymczasowe", jak przewidziano w art. 30 podstawowego rozporządzenia. Ponieważ Rząd Australii nie otrzymał z metody obliczenia lub metody nałożenia środków tymczasowych dokumenty ujawniające okazały się niewystarczające. W szczególności, nie podano metodologii w odniesieniu do jednorazowych dotacji na wydatki kapitałowe/aktywa trwałe.

(12) W odpowiedzi na to twierdzenie uznano, że dokument ujawniający wysłany do rządu Australii, mimo że Rząd Australii nie zażądał takiego wstępnego ujawnienia, zawierał szczegółową analizę subsydiowania, szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty. Dlatego we wspomnianym dokumencie ujawniającym w rzeczywistości podano szczegółowe informacje leżące u podstaw istotnych faktów i okoliczności, na podstawie których przyjęte zostały te tymczasowe środki. Dokument ujawniający zawierał wyjaśnienie metodologii użytej do obliczenia kwoty subsydiów dotyczącej wszelkich programów subsydiowania, które objęto środkami wyrównawczymi, natomiast wyjaśnienie jednorazowych dotacji zostało powtórzone w rozporządzeniu o cle tymczasowym w akapitach 30–32.

(13) Nie uważa się, aby stosownie do art. 30 podstawowego rozporządzenia, istniał wymóg dostarczenia jakiemukolwiek rządowi rzeczywistych wyników obliczeń dotyczących wyłącznie określonego przedsiębiorstwa, odnośnie do kwoty subsydium, w szczególności w świetle art. 29 podstawowego rozporządzenia i przepisów w sprawie postępowania z informacjami poufnymi. Informacje te zostały przekazane w sprawozdaniu wstępnym współpracującemu eksporterowi. Ponadto, na podstawie art. 2 rozporządzenia o cle tymczasowym zainteresowane strony miały możliwość przedstawienia swych opinii w formie pisemnej dotyczących treści tego rozporządzenia, w szczególności na temat wysokości wyrównawczych należności celnych.

2.2 **Programy indywidualne**

2.2.1 *System dotacji rozwoju rynku eksportowego (EMDG)*

(14) Rząd Australii argumentował, że „test wprowadzenia dotacji" przeprowadzony w ramach EMDG, który opisano w akapitach 14–17 rozporządzenia o cle tymczasowym, nie wiąże dotacji z przewidywanymi przychodami z wywozu, ponieważ celem tego testu jest zapewnienie, że przedsiębiorstwa musi mieć perspektywy sukcesu przez upewnienie się, czy wnioskodawca podejmuje się należytego planowania w sferze finansowej i zarządzania.

(15) Ustalono, że w ramach tego testu wnioskodawca musi wykazać, że zaplanował przychody z wywozu, które na pierwszy rzut oka nie są nieosiągalne. Ponieważ Rząd Australii nie kwestionował tego, ustalono, że jeżeli nie przewiduje się, aby wywóz przyniósł dochody, to wsparcie zgodnie z systemem EMDG nie zostanie przyznane. Dlatego subsydium uważane jest uzależnione od wyników osiąganych w wywozie, ponieważ sprawdzone w postępowaniu fakty wskazują, że przyznanie subsydium jest w rzeczywistości powiązane z przewidywanymi dochodami z wywozu w znaczeniu art. 3 ust. 4 lit. a) podstawowego rozporządzenia, bez względu na cel tego testu.

(16) Należy ponadto zauważyć, że Rząd Australii i producent eksportujący odmówili dostarczenia kopii dokumentów dotyczących rzeczywiście przyznanej dotacji otrzymanej przez przedsiębiorstwo, powołując się na wymagania „tajemnicy handlowej". Nie można więc było sprawdzić, czy przedsiębiorstwa ta rzeczywiście dostarczyła właściwym organom przyznającym dane o planowanych przychodach z wywozu. Zarówno to przedsiębiorstwo, jak i Rząd Australii w czasie wizyty weryfikacyjnej zostali poinformowani, że ich odmowa może doprowadzić do podjęcia decyzji na podstawie dostępnego stanu faktycznego zgodnie z art. 28 podstawowego rozporządzenia. A zatem, ponieważ nie kwestionowano faktu, iż „test wprowadzenia dotacji" wymaga dostarczenia informacji o planowanych przychodach z wywozu, uznaje się, że wsparcie było przyznane na podstawie takich przewidywanych przychodów z wywozu.

(17) Rząd Australii twierdził, że system EMDG nie jest uzależniony od wyników osiąganych w wywozie, ponieważ dotacja obliczana jest jako zwrot pewnej części kosztów promocji, które nie są powiązane ze sprzedażą produktu. Ponadto, program nie jest specyficzny, ponieważ nie ogranicza się do eksporterów i kwalifikowanie się do niego wynika automatycznie z kryteriów obiektywnych.

(18) Ponieważ kwalifikowanie się do uzyskania dotacji w ramach tego programu jest w istocie powiązane z przewidywanymi przychodami z wywozu, subsydium faktycznie jest uważane za uzależnione od wyników osiąganych w wywozie w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) podstawowego rozporządzenia, bez względu na rzeczywiste obliczenie kwoty subwencji. Takie subsydia wywozowe uważane są za specyficzne zgodnie z art. 3 ust. 4 podstawowego rozporządzenia.

(19) Rząd Australii argumentuje, że system EMDG nie preferuje towarów krajowych w stosunku do przywożonych, ponieważ ustawodawstwo zezwala na promocję towarów pochodzących z Australii lub innych krajów zamorskich.

(20) W odpowiedzi na ten argument należy powołać się na sekcję 24 część 4 ustawy o EMDG z 1997 r., która stanowi, że „towary wytworzone w Australii kwalifikują się, jeżeli 50 % ich zawartości pochodzi z Australii" i „towary wytworzone poza Australią kwalifikują się, jeżeli 75 % ich zawartości pochodzi Australii". Zgodnie z podsekcjami 3 i 4 tej sekcji, istnieje możliwość odstąpienia od tych zasad dotyczących zawartości australijskiej w zależności od określenia przez Australijską Komisję Handlu (Austrade) czy „australijski wkład w te towary jest [……] wystarczający, żeby zapewnić uzyskanie przez Australię znacznych korzyści netto z wywozu". Pokazuje to w sposób jasny, że bez względu na to, czy towary zostały wytworzone w Australii, czy nie, muszą spełniać wymóg zawartości, czyniąc w ten sposób subwencjonowanie zależnym od preferencyjnego wykorzystania towarów krajowych w stosunku do towarów przywożonych, jak stanowi art. 3 ust. 4 lit. b) podstawowego rozporządzenia. Ponadto, określenie przez Austrade, czy australijski wkład jest wystarczający, żeby zapewnić uzyskanie przez Australię znaczących korzyści netto ze swego wywozu, uczyniłoby ten program w rzeczywistości związanym z przewidywanym przychodem z wywozu w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. a) podstawowego rozporządzenia.

(21) Rząd Australii i producent eksportujący twierdzili, że nie otrzymano żadnych dalszych płatności, ponieważ przedsiębiorstwo nie kwalifikuje się do otrzymywania dalszych takich dotacji. Ponadto producent eksportujący argumentował, że ponieważ dotacje otrzymane w okresie badanym związane były z kosztami, jakie wystąpiły przed rozpoczęciem tych badań, nie powinny one podlegać środkom wyrównawczym.

(22) Uważa się, że nawet jeśli przedsiębiorstwo nie otrzymało żadnych powtarzających się subsydiów po ich przyznaniu, ponieważ nie spełniało po tej dacie kryteriów kwalifikujących z uwagi na przekroczenie progu dochodu, przedsiębiorstwo to nie kwalifikowało się na stałe do nieotrzymywania subsydiów. Wyłącznie rozwój sytuacji handlowej danego przedsiębiorstwa określa, czy poziom przychodów jest niższy lub nie od danego poziomu ustalonego w ramach systemu EMDG. Nie tłumaczy to odstępstwa od generalnej zasady, że kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych ma być obliczona w kategoriach przyznawanych beneficjentowi korzyści, których istnienie stwierdzono w okresie badanym, jak przewiduje art. 5 podstawowego rozporządzenia.

(23) Jako generalna zasada, przyznanie subsydium w okresie badanym ustala się w momencie, gdy przedsiębiorstwo uzyskuje korzyść. W tym przypadku, ponieważ subsydium była wypłacona przedsiębiorstwu w okresie badanym, korzyść ta została przyznana przedsiębiorstwu do tej daty.

(24) A zatem twierdzenia rządu Australii i producenta eksportującego dotyczące systemu EMDG zostają odrzucone i potwierdzone zostają wstępne ustalenia.

(25) Współpracujący producent eksportujący odniósł korzyści z tego programu w okresie badanym i uzyskał subsydium w wysokości 0,03 %.

2.2.2. *Program kredytów importowych (ICS)*

(26) Rząd Australii i producent eksportujący twierdzą, że poliestrowe włókna odcinkowe nie kwalifikują się w ramach programu, który opisano w akapitach 33–35 rozporządzenia o cle tymczasowym, i że przedsiębiorstwo nie otrzymało żadnych wypłat i nie odniosło żadnych korzyści związanych z poliestrowymi włóknami odcinkowymi. Korzyści odniesione w ramach programu kredytów importowych dotyczyły innych produktów i były wydatkowane na te produkty. Nie istniały dowody na subsydiowanie skrośne różnych produktów. Komisja wyciągnęła błędny wniosek, że fundusze uzyskane ze sprzedaży kredytów importowych przyniosły korzyści w odniesieniu do wszystkich wywożonych produktów, gdyż wykorzystanie środków pieniężnych nie było związane z określonym produktem. Błędne był również wniosek, że wywóz poliestrowych włókien odcinkowych skorzystał ze sprzedaży kredytów importowych, ponieważ większość poliestrowych włókien odcinkowych sprzedawana jest na rynku wywozu. Nie potwierdza tego stan faktyczny, w szczególności w świetle znacznej wielkości sprzedaży krajowej dokonanej przez przedsiębiorstwo.

(27) Uważa się, że subsydiowanie skrośne w tym przypadku nie występuje. Korzyści w ramach programu kredytów importowych nie ograniczają się do określonego produktu. Przedsiębiorstwo otrzymuje kredyty, które może bez zobowiązań przekształcić w środki pieniężne. Nie istnieje wymóg wykorzystania środków pieniężnych w celu wywozu, sprzedaży lub produkcji produktu, w odniesieniu do którego została obliczona kwota kredytu. Ponieważ korzyści z subsydium nie są związane z określonym produktem, który nie jest objęty postępowaniem, więc uważane są one za przynoszące korzyści dla całej sprzedaży na wywóz, włącznie ze sprzedażą na wywóz poliestrowych włókien odcinkowych. Ponadto twierdzenie, że kredyty importowe były „wydatkowane na te (inne) produkty" nie jest potwierdzone dowodami. W istocie, zweryfikowano, że wszelkie kredyty importowe uzyskane w okresie badanym były przekształcone przez przedsiębiorstwo na środki pieniężne. Należy także zauważyć, że Komisja Europejska nigdy nie doszła do wniosku, że wywóz poliestrowych włókien odcinkowych był subsydiowany, ponieważ większość poliestrowych włókien odcinkowych jest sprzedawana na wywóz. Nie jest istotne, czy większość poliestrowych włókien odcinkowych jest sprzedawana na rynku wywozu, dla zagadnienia, czy cały wywóz, w tym wywóz poliestrowych włókien odcinkowych, skorzystał z płatności w ramach programu kredytów importowych.

(28) Rząd Australii argumentował także, że ze względu na wygaśnięcie programu dnia 30 czerwca 2000 r., dalsze uwzględnianie subsydium przy obliczeniu cła wyrównawczego jest nieuzasadnione w świetle art. 19 ust. 4 Porozumienia WTO w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych.

(29) Artykuł 5 podstawowego rozporządzenia stanowi, że kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych jest wyliczona w kategoriach korzyści dla beneficjenta, których istnienie stwierdzono w trakcie postępowania w sprawie subsydiowania. Ponieważ korzyści wynikające z PKI uzyskane były w okresie badanym, więc uwzględnione one były w obliczeniach kwot subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych. Informacje o możliwych zmianach dotyczących programów subsydiowania, które mogą mieć miejsce po okresie badanym, zazwyczaj nie są brane pod uwagę w postępowaniu w sprawie subsydiowania zgodnie z art. 11 podstawowego rozporządzenia. W związku z tym należy zauważyć, że art. 19 podstawowego rozporządzenia przewiduje prawo do zwrócenia się o dokonanie tymczasowego przeglądu, w którym Komisja może między innymi uznać, czy okoliczności dotyczące subsydiowania uległy znacznej zmianie. Wobec tego zastrzeżenie rządu Australii zostaje odrzucone.

Obliczenie kwoty subsydium

(30) Rząd Australii argumentował, że kwota subsydium nie została należycie obliczona, ponieważ niewłaściwym jest, iż tylko wywóz towarów jest subsydiowany skrośnie. Dlatego właściwym wyznacznikiem powinna być całkowita sprzedaż, a nie sprzedaż na wywóz.

(31) W odpowiedzi na ten argument należy się powołać na przyczyny odrzucenia podobnego zastrzeżenia dotyczącego wyznacznika stosowanego w przypadku dotacji jednorazowych na wydatki kapitałowe/aktywa trwałe jak określono niżej w przypadku programu zachęt na rzecz konkurencji międzynarodowej (IICP) i programu przyciągania inwestycji (IAP). Ponieważ, jak wykazano wyżej, subsydiowanie jest subsydiowaniem wywozu, uważa się, że korzyści powinny być odnoszone przy sprzedaży na wywóz. Tak więc subsydium musi być obliczone poprzez przypisanie kwoty do sprzedaży na wywóz.

(32) Współpracujący producent eksportujący odniósł korzyści z tego programu w okresie badanym i uzyskał subsydium w wysokości 3,48 %.

2.2.3. *Program przyciągania inwestycji (IAP) i program zachęt na rzecz konkurencyjności międzynarodowej (IICP)*

(33) Rząd Australii argumentował, że nie było braku współpracy w okresie badanym. Nawet jeśli umowy określającej warunki przyznania dotacji w ramach IICP i IAP, które opisano odpowiednio w akapitach 24–27 i 38–41 rozporządzenia o cle tymczasowym, nie mogły zostać zapewnione, informacje tam podana oraz wyjaśnienie przedmiotu, warunków i funkcjonowania programów zostały dostarczone służbom Komisji. Ponadto art. 28 ust. 3 podstawowego rozporządzenia przewiduje, że informacje powinny zostać uwzględnione pod warunkiem, że między innymi strona działała w miarę swoich najlepszych możliwości, co w tym przypadku miało miejsce. W końcu, powody odrzucenia takich dowodów lub informacji nie zostały ujawnione w opublikowanych ustaleniach, jak wymaga tego art. 28 podstawowego rozporządzenia.

(34) Podczas wizyty weryfikacyjnej Rząd Australii i współpracujący eksporter byli wielokrotnie informowani o przepisie zawartym w art. 28 ust. 1 podstawowego rozporządzenia, według którego odmowa uzyskania dostępu do umowy określającej warunki przyznania dotacji i związanych dokumentów uzupełniających może prowadzić do ustaleń na podstawie dostępnych faktów dotyczących subsydiów przyznanych w ramach IICP i IAP. Rzeczywiste warunki przyznawania dotacji nigdy nie zostały do końca ujawnione służbom Komisji przez Rząd Australii i przez współpracującego producenta eksportującego, nawet w formie ustnej. W związku z tym należy zauważyć, że informacje podane przez Rząd Australii i producenta eksportującego dotyczące celu, warunków i funkcjonowania obu programów oraz warunków i kwot subsydiów nie zostały odrzucone w takim zakresie, w jakim mogły one być zweryfikowane zgodnie z art. 28 ust. 3 podstawowego rozporządzenia. Powody odrzucenia oświadczenia, które nie mogło być zweryfikowane, złożonego przez Rząd Australii, że subsydia przyznane ani w ramach IICP, ani w IAP nie były uzależnione od wyników osiąganych w wywozie, są wyraźnie opisane w wstępnym dokumencie ujawniającym i w rozporządzeniu o cle tymczasowym w akapicie 28, 29, 40 i 42.

(35) Ponadto Rząd Australii argumentował, że informacje dostarczone przez rząd stanu Wiktoria o wypłacie dotacji w ramach IAP nie zostały uwzględnione oraz że oświadczenia złożone przez Komisję Europejską, że wypłata dotacji przez rząd stanu Wiktoria jest uzależnione od wywozu oraz, że wywóz jest jednym z celów ustawy o rozwoju gospodarczym z 1981 r., nie są właściwe i nie są poparte faktami.

(36) Na podstawie dostępnych faktów jak wyjaśniono wyżej, należy przyjąć wnioski dotyczące warunków rzeczywistego przyznania subsydiów w ramach IAP. Fakty te to m.in. sekcja 3 ust. 1 lit. c) ustawy o rozwoju gospodarczym z 1981 r., która stanowi, że funkcje ministerstwa rozwoju gospodarki powinny polegać m.in. na ułatwianiu, stwarzaniu zachęt, promocji i realizacji m.in. „rozwoju możliwości eksportowych przemysłu w całym kraju", a także sprawozdanie przeprowadzone przez audytorów rządu wiktoryjskiego, do którego odwołuje się skarżący i które zawiera odniesienie do oczekiwanego wzrostu wywozu współpracującego producenta eksportującego.

(37) Stosowny przepis dotyczący dotacji, tj. sekcja 13 ust. 3 ustawy o rozwoju gospodarczym z 1981 r. ustanawiającej cele programu IAP nie określa wyraźnie rozwoju zdolności wywozowej, ale podaje raczej bardziej ogólne warunki, takie jak „zrównoważony rozwój gospodarczy kraju". Jednak sprawozdanie przemysłu wiktoryjskiego z dnia 1 września 1993 r. „Działalność gospodarcza w Wiktorii" sporządzony przez ministra przemysłu i zatrudnienia nawiązywało do IAP przez stwierdzenie między innymi, że „inwestycje wybrane do udzielenia pomocy muszą oferować znaczące korzyści ekonomiczne netto dla Wiktorii, w szczególności w kategoriach wywozu" i że „inwestycje powinny być dokonywane w przemyśle związanym z handlem i kluczowymi gałęziami przemysłu z priorytetami określonymi po uzgodnieniu ich z przedsiębiorstwami konkurującymi na rynkach przywozu i wywozu".

(38) Uważa się zatem, że argumenty podane przez Rząd Australii dotyczące programów IAP i IICP powinny zostać odrzucone i potwierdza się, że te subsydia są zależne od wyników osiąganych w wywozie w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. b) podstawowego rozporządzenia.

Obliczenie kwoty subsydium

(39) Rząd Australii argumentował, że jeśli chodzi o dotacje przyznane w ramach IICP i IAP, wyznacznikiem do przyznania kwoty subsydium powinna być ogólna wartość sprzedaży a nie tylko sprzedaż na wywóz, ponieważ subsydia były związane z pozyskaniem środków trwałych a więc przyniosły korzyść całej działalności.

(40) Jest normalną praktyką, że subsydia, które zależą od wyników osiąganych w wywozie, są przyznawane na sprzedaż na wywóz bez względu na to, czy są one przyznawane na zakup środków trwałych, czy nie. Racjonalnym jest więc założenie, że korzyści z programów subsydiowania, których celem jest wspomaganie wywozu, są również związane z tym wywozem, a zatem powinny być obliczane w oparciu o wielkość sprzedaży na wywóz. Takie podejście jest również zgodny z wytycznymi Komisji w odniesieniu do obliczania kwot subsydiów w trakcie postępowania w sprawie środków wyrównawczych.

(41) Współpracujący producent eksportujący uzyskał korzyści w ramach IICP i IAP w okresie badanym i uzyskał subsydium w wysokości odpowiednio 1,92 % i 0,64 %.

3. KWOTA SUBSYDIÓW STANOWIĄCYCH PODSTAWĘ DLA ŚRODKÓW WYRÓWNAWCZYCH

(42) Kwota subsydiów wywozowych stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami podstawowego rozporządzenia, wyrażona *ad valorem*, w przypadku producenta eksportującego objętego postępowaniem wynosi:

	EMDG	IICP	ICS	IAP	SUMA
Leading Synthetics	0,03 %	1,92 %	3,48 %	0,64 %	6,07 %

(43) Ponieważ producent eksportujący objęty postępowaniem praktycznie cały wywóz rozważanego produktu pochodzenia australijskiego zaliczył jako wywóz do Wspólnoty, średnia ważona wysokość subsydiów dla całego kraju jest wyższa od stosowanego minimalnego marginesu subsydiowania wynoszącego 1 %.

II. **INDONEZJA**

I. WSTĘP

(44) Po szczegółowym podaniu ustaleń i publikacji rozporządzenia o cle tymczasowym nie otrzymano w wyznaczonym terminie żadnych uwag na ten temat.

(45) Zgodnie z ustaloną praktyką i polityką dotyczącą krajów wymienionych w załączniku VII do umowy WTO o subsydiach uważa się, że nie ma uzasadnienia dla przyznania korzyści, jeśli subsydium ma wynieść mniej niż 0,3 %. Zasada ta stosuje się tylko w stosunku do współpracujących producentów eksportujących, którym przyznano status indywidualnego traktowania.

2. POBIERANIE PRÓBEK

(46) W celu umożliwienia służbom Komisji wybrania przedsiębiorstw reprezentatywnych, na podstawie art. 27 podstawowego rozporządzenia, producenci eksportujący zostali poproszeni o zgłoszenie się w ciągu 15 dni od rozpoczęcia postępowania oraz o dostarczenie podstawowych informacji o ich wywozie i sprzedaży krajowej, o dokładne określenie ich działalności gospodarczej w odniesieniu do produkcji rozważanego produktu oraz o podanie nazw i profilu produkcyjnego wszystkich przedsiębiorstw w branży poliestrowych włókien odcinkowych z nimi związanych. Komisja poinformowała również o tej sprawie władze Indonezji i indonezyjskie stowarzyszenie producentów eksportujących.

a) *Wybór wstępny współpracujących przedsiębiorstw*

(47) Zgłosiło się siedem przedsiębiorstw indonezyjskich, które dostarczyły żądane informacje w wyznaczonym terminie. Przedsiębiorstwa te początkowo zostały uznane za współpracujące i zostały uwzględnione w próbie.

Przedsiębiorstwa, które zgłosiły się w terminie, stanowiły cały przywóz produktu pochodzenia indonezyjskiego do Wspólnoty.

(48) Współpracujące przedsiębiorstwa, które ostatecznie nie zostały uwzględnione w próbie, zostały poinformowane, że wszelkie cła wyrównawcze na wywóz produktów obliczane będą zgodnie z przepisami art. 15 ust. 3 podstawowego rozporządzenia.

(49) Jeśli jakiekolwiek przedsiębiorstwa nie zgłosiły się w wyznaczonym terminie, uznane zostały za przedsiębiorstwa niewspółpracujące.

b) *Wybór próby*

(50) Początkowo wybrane zostały w konsultacji z indonezyjskim stowarzyszeniem producentów eksportujących jako przedsiębiorstwa reprezentatywne trzy przedsiębiorstwa indonezyjskie. Indonezyjskie stowarzyszenie producentów eksportujących zaproponowało zmianę dwóch przedsiębiorstw początkowo wybranych na dwa inne, które jednak nie mogły być uznane za bardziej reprezentatywne niż te dwie wybrane początkowo. Wszystkie zainteresowane strony zostały o tym odpowiednio powiadomione.

(51) Do tych trzech przedsiębiorstw wybranych do próby, wysłane zostały kwestionariusze z prośbą o ich wypełnienie. Następnie jedno z przedsiębiorstw dostarczyło niekompletną odpowiedź, która była ponadto sprzeczna w swych podstawowych informacjach dostarczonych wcześniej w procesie pobierania próbek. Drugie przedsiębiorstwo nie dostarczyło kompletnej i wyczerpującej odpowiedzi i nie poinformowało w należyty sposób służb Komisji o jej związkach z innym przedsiębiorstwem indonezyjskim. Należy zauważyć, że do obu tych przedsiębiorstw służby Komisji zwracały się kilkakrotnie z prośbami, w których dokładnie podawano charakter niezbędnych informacji a nawet przesuwano im ostateczny termin na złożenie tych informacji.

Ostatecznie przedsiębiorstwa te zostały dokładnie poinformowane o powodach zaprzestania uznawania ich za przedsiębiorstwa współpracujące w tych postępowaniach i że wyniki tych badań mogą być dla nich mniej korzystne niż w przypadku gdyby współpracowały.

(52) Wziąwszy pod uwagę stopień braku współpracy przedsiębiorstw początkowo wybranych do próby, służby Komisji zdecydowały o wybraniu innej próby zgodnie z art. 27 ust. 4 podstawowego rozporządzenia. W tym celu do składu przedsiębiorstw reprezentatywnych dodano dwa inne współpracujące przedsiębiorstwa indonezyjskie, które dostarczyły wcześniej kompletne i wyczerpujące odpowiedzi na kwestionariusz mając nadzieję, że w ten sposób zostanie przyznany im status przedsiębiorstw polegających indywidualnemu potraktowaniu w tym postępowaniu. Indonezyjskie stowarzyszenie producentów eksportujących, zainteresowane przedsiębiorstwa oraz władze Indonezji zostały o tym odpowiednio poinformowane i nie wniosły sprzeciwu.

(53) Trzy przedsiębiorstwa, które ostatecznie stanowiły próbę i które w pełni współpracowały w postępowaniu uzyskały indywidualny margines subsydium i indywidualną stawkę celną.

3. PROGRAMY SUBSYDIOWANIA, Z KTÓRYCH KORZYSTAJĄ WSPÓŁPRACUJĄCY EKSPORTERZY

Programy BKPM

(54) Rada Koordynacji Inwestycji (Badan Koordinasi Penanaman Modal – BKPM) jest agencją rządową podlegającą bezpośrednio prezydentowi Republiki Indonezji. Zadaniem BKPM jest wspomaganie prezydenta w kreowaniu polityki rządu w zakresie inwestycji. Rada ta odpowiedzialna jest za planowanie i promowanie inwestycji, a także za rozpatrywanie i zatwierdzanie inwestycji oraz wydawanie pozwoleń na inwestycje i nadzór nad ich wdrażaniem. BKPM odgrywa główną rolę w koordynowaniu działalności inwestycyjnej z innymi agencjami rządowymi. BKPM jest również zaangażowany w rozwój regionalny oraz opracowywanie i zarządzanie wykazami negatywnych inwestycji (Daftar Negative Investasi – DNI), który obejmuje sektory zamknięte dla inwestycji a także podlegające modyfikacjom i dostosowaniu.

(55) BKPM zatwierdza zarówno inwestycje zagraniczne (Penanaman Modal Asing – PMA), jak i krajowe (PMDN). Przedsiębiorstwa, które uzyskają zatwierdzenie BKPM, jako przedsiębiorstwa PMA lub PMDN uzyskują zwolnienie lub zniżkę cła przywozowego i podatków od przywozu dóbr inwestycyjnych, mianowicie maszyn, sprzętu, części zapasowych i sprzętu pomocniczego, a także przywozu surowców zapewniających pełną dwuletnią produkcję.

(56) Inwestycje zagraniczne (PMA) podlegają przede wszystkim ustawie o zagranicznych inwestycjach kapitałowych nr 1 z 1967 r., zmienionej ustawą nr 11 z 1970 r.

(57) Inwestycje krajowe (PMDN) podlegają ustawie nr 6/1968 o krajowych inwestycjach kapitałowych, zmienionej ustawą nr 12/1971.

(58) Ponadto przedsiębiorstwa PMA, a także inne przedsiębiorstwa podlegają różnym politykom sektorowym stosowanym przez odnośne władze rządowe, określonym np. w ustawie nr 5/1984 dotyczącej przemysłu, w ustawie nr 5/1967 dotyczącej leśnictwa i w ustawie nr 12/1992 dotyczącej rolnictwa.

(59) Podstawy prawne zwolnienia lub obniżenia należności przywozowych są ustanowione w niektórych dekretach ministra finansów (nr 297/KMK.01/1997, nr 545/KMK.01/1997, nr 546/KMK.01/1997, nr 252/KMK.04/1998).

a) *Kwalifikacje*

(60) Prawo do zwolnienia od cła lub jego obniżki przysługiwać będzie na przedsięwzięcia inwestycyjne, które zostały zatwierdzone przez BKPM, PMA jak również przedsięwzięcia PMDN, włącznie z istniejącymi przedsiębiorstwami PMA i PMDN rozszerzającymi swe projekty wytwarzania produktów podobnych, o więcej niż 30 % mocy zainstalowanej lub w celu dywersyfikacji swych produktów.

(61) Kryteria kwalifikujące ustalane są przez BKPM i są poddawane częstym uaktualnieniom. Kryteria te obejmują niektóre ograniczenia dla inwestycji zagranicznych, głównie obowiązek stworzenia wspólnego przedsiębiorstwa z przedsiębiorstwem indonezyjskim w celu inwestowania w niektórych sektorach.

(62) Inwestycje w sektorach wymienionych w negatywnym wykazie inwestycji nie spełniają warunków koniecznych do przyznania tych korzyści i dotyczą niektórych branż przemysłu chemicznego jak np. produkcja cyklaminianu czy sacharyny. Z przywilejów tych mogą korzystać wyłącznie inwestycje w 12 innych sektorach, o ile spełniają niektóre dodatkowe kryteria. Sektory te wymienione są w opublikowanym przez BKPM „Podręczniku technicznym – wdrażanie inwestycji kapitałowych 1998" i dotyczą produkcji m.in. jodowanej soli spożywczej, alkoholu etylowego i nawozów sztucznych.

(63) Jeżeli chodzi o metody zarządzania programem stwierdzono, że przedsiębiorstwa podlegają politykom sektorowym/przemysłowym realizowanym przez odnośne ministerstwa.

b) *Wdrażanie praktyczne*

(64) Pierwsza czynność, to złożenie wniosku w BKPM. Wnioski te są tam następnie oceniane w kategoriach spełniania warunków w wielu aspektach, takich jak polityki sektorowe, technologia, rynek i finanse. Jeżeli wniosek zostanie uwzględniony, BKPM udziela przedsiębiorstwom pomocy w uzyskaniu innych niezbędnych zezwoleń, takich jak pozwolenie na budowę, tytuł własności ziemskiej a także pozwolenia na pracę.

(65) Zwolnienie z opłat celnych otrzymywane jest później. W tym celu musi zostać przedstawiony wykaz („masterlist"), zawierający dobra inwestycyjne i surowce, które będą wywożone. Wykaz ten składa się poprzez PT. Sucofindo, agencja kontroli technicznej, która dokonuje oceny tego wykazu a następnie po zatwierdzeniu przesyła ją do BKPM. BKPM wydaje następnie list akceptacyjny i pozwolenie na przywóz.

c) *Wnioski dotyczące stosowania środków wyrównawczych*

(66) Programy BKPM są subsydium, czyli finansowym wsparciem przez Rząd Indonezji w postaci niepłacenia ceł i dającymi bezpośrednie korzyści beneficjentowi.

(67) Programy te nie kwalifikują się jako systemy ceł zwrotnych zgodnie z przepisami załączników I-III podstawowego rozporządzenia, ponieważ środki trwałe nie ulegają wykorzystaniu w procesie produkcyjnym i nie ma obowiązku wywozu produktu gotowego, w którego skład wchodzą surowce.

(68) Programy BKPM nie są uzależnione prawnie od wyników uzyskiwanych w wywozie lub od używania towarów krajowych zamiast towarów importowanych.

(69) Podczas gdy systemy te wydają się dostępne dla szerokiego zakresu inwestycji, wyraźnie ograniczają one dostęp do subsydiowania niektórym przedsiębiorstwom, które nie działają w określonych sektorach. Ponadto, liczba i rodzaj tych ograniczeń mających zastosowanie do niektórych sektorów, w szczególności ograniczenia dotyczące kwalifikowania się określonych typów przedsiębiorstw lub stref geograficznych, albo całkowicie wykluczających niektóre sektory, są niezgodne z warunkami art. 3 ust. 2 lit. b) podstawowego rozporządzenia, które stanowi, że organ przyznający musi określić obiektywne kryteria, które są neutralne, które nie traktują priorytetowo niektórych przedsiębiorstw w stosunku do innych przedsiębiorstw i które mają charakter ekonomiczny i są stosowane horyzontalnie. Dlatego programy te są uważane za specyficzne w znaczeniu art. 3 ust. 2 lit. a) podstawowego rozporządzenia, ponieważ wyraźnie ograniczają niektórym przedsiębiorstwom dostęp do subsydiów.

(70) Nawet jeśli specyficzność nie występowałaby na mocy art. 3 ust. 2 lit. a) podstawowego rozporządzenia, program w rzeczywistości byłby specyficzny na mocy art. 3 ust. 2 lit. c) podstawowego rozporządzenia, ponieważ nie wykazano, że uprawnienia te przysługują automatycznie, ale że przyznawane są raczej w oparciu o indywidualnie podejmowane decyzje, w których mają swój udział różne organy władzy rządowej realizujące polityki sektorowe/przemysłowe stosowane przez odnośne ministerstwa. Nie dostarczono żadnych informacji na temat rzeczywistego wykorzystania programu subsydiowania i sposobu, w jaki organy przyznające korzystały ze swobody podejmowania decyzji. Uznano więc, że programy BKPM są również ewentualnie uważane za specyficzne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. c) podstawowego rozporządzenia, a zatem stanowią podstawę dla środków wyrównawczych.

d) *Obliczenie kwoty subsydium*

(71) Uzyskane korzyści określono na podstawie niezapłaconych w okresie badanym kwotach cła za surowce i części zapasowe i w okresie od dnia 1 stycznia 1988 r. do końca okresu badanego za dobra inwestycyjne, w stosunku do których w przemyśle tym stosowany jest 17 letni normalny okres amortyzacji. Ponieważ programy nie są uzależnione od wyników osiąganych w wywozie, więc cała korzyść była przypisana ogólnej wielkości obrotów. Uzyskana kwota została następnie skorygowana według średniej komercyjnej stopy oprocentowania stosowanej przez banki przy udzielaniu pożyczek w okresie badanym, która wynosiła wtedy 24,61 %.

(72) Dwóch producentów eksportujących skorzystało z tych programów, ale nie uzyskali oni korzyści zgodnie z polityką wyjaśnionej powyżej.

Programy Bapeksta

(73) Centrum zarządzania sprawami ceł importowych, zwolnieniami od ceł i zwrotem kwot (Bapeksta) może, na złożony w tej sprawie wniosek, przyznać zwolnienie od cła importowego lub jego rekompensatę, jak również zwolnienie od podatku VAT (PPN) i podatku od sprzedaży towarów luksusowych (PPnBM) na przywóz towarów w celu dalszego ich przetworzenia a następnie wywozu.

(74) Program zwolnień obejmuje cła wywozowe, jakie miałyby być płacone w przyszłości, podczas gdy program zwrotu wpłaconych już kwot zwrotów stosuje się do nakładów na przywóz, jakie zostały już wykorzystane w towarach wywiezionych.

(75) Podstawą prawną jest dekret ministra finansów nr 615/KMK.01/1997 z dnia 1 grudnia 1997 r.

a) *Kwalifikacje*

(76) Programy Bapeksta dostępne są dla producentów eksportujących z Indonezji po złożeniu do Bapeksta odpowiedniego wniosku.

(77) W celu uzyskania zwolnień przedsiębiorstwo musi dokonać powrotnego wywozu 100 % wywożonych towarów w postaci produktów końcowych w ciągu 12 miesięcy od daty przywozu tych towarów, chyba że cykl produkcyjny trwa dłużej. W takim przypadku zwolnienie może zostać przyznane. Przedsiębiorstwo musi również złożyć zabezpieczenie finansowe w postaci gwarancji bankowej na kwotę zwolnienia od cła i kwoty PPN oraz PPnBM normalnie należnych.

(78) W celu uzyskania zwrotu kwot już wpłaconych, przedsiębiorstwo musi wcześniej dokonać wywozu produktów końcowych. Przywóz musi być dokonany nie wcześniej niż 12 miesięcy przed wysyłką wywożonych towarów.

(79) W obydwu przypadkach, towary mogą być wywożone również do stref wolnocłowych.

b) *Wdrażanie praktyczne*

(80) W celu uzyskania możliwości zwolnienia od cła, przedsiębiorstwa muszą dostarczyć na specjalnym formularzu informacje o spodziewanych wynikach osiąganych w wywozie w przyszłości, przewidywane potrzeby w zakresie przywozu towarów i oszacowaną wysokość należnych ceł i podatków. Następnie, przedsiębiorstwa te mają obowiązek składania do Bapeksta co sześć miesięcy sprawozdania z wywozu.

(81) Bapeksta może później dokonać weryfikacji poddając sprawozdanie danego przedsiębiorstwa audytowi.

(82) W celu uzyskania zwrotu wpłaconych kwot, przedsiębiorstwa muszą dostarczyć na specjalnym formularzu informacje o wzajemnym związku przywiezionych towarów, za przywóz których zapłacono cło i podatek, z produktami wyeksportowanymi i dołączyć do tych informacji dokumenty importowe i eksportowe.

(83) Bapeksta ma prawo weryfikowania tych dokumentów poprzez przeprowadzenie kontroli w obiektach danego przedsiębiorstwa.

c) *Wniosek w sprawie zastosowania środków wyrównawczych*

(84) Rząd Indonezji oświadczył, że programy Bapeksta są normalnymi programami zapewniającymi zwrot opłat celnych, zgodnymi ze zobowiązaniami międzynarodowymi. Przedsiębiorstwa, w przypadku których stwierdzono by, że korzystały z tych programów w sposób niewłaściwy i uzyskały nadmierne zwolnienia celne lub zwrot zapłaconych kwot, zostałyby ukarane. Stwierdzono również, że istniały systemy komputerowe, które konfrontował określone operacje importowe z eksportowymi w celu potwierdzenia, jakie nakłady zostały wykorzystane w produkcji towarów wyeksportowanych i w jakiej wysokości.

(85) Rząd Indonezji nie był jednak w stanie przedstawić wystarczających dowodów na istnienie efektywnego systemu weryfikacji.

(86) Część II pkt 5 załącznika II i część II pkt 3 załącznika III do podstawowego rozporządzenia przewidują, że w przypadku gdy stwierdzono, że rząd kraju wywozu nie ma takiego systemu, dalsze badania w oparciu o faktycznie zaangażowane środki będą musiały być przeprowadzone przez kraj wywozu w celu określenia czy miała miejsce nadpłata. Rząd Indonezji nie przeprowadził takiego badania. Komisja nie zbadała dlatego, czy rzeczywiście miały miejsca nadmierny zwrot opłat przywozowych z tytułu środków wykorzystanych do produkcji produktów wywiezionych.

(87) Programy Bapeksta stanowią subsydium jako finansowe wsparcie przez Rząd Indonezji w postaci zwolnień celnych lub przyznania zwrotu poniesionych kosztów dające bezpośrednie korzyści beneficjentowi. Jest to subsydium uzależnione prawnie od wyników osiąganych w wywozie (zgodnie z przepisami części I załącznika I do podstawowego rozporządzenia jest to subsydium wywozowe) i dlatego jest uważane za specyficzne na mocy art. 3 ust. 4 lit. a) podstawowego rozporządzenia.

d) *Obliczanie kwoty subsydium*

(88) Zysk eksporterów został obliczony na podstawie kwoty zwolnienia od cła przyznanego w okresie badanym z uwzględnieniem całkowitej wielkości wywozu, jaki miał miejsce w tym okresie. Kwota ta została następnie dostosowana przez dodanie połowy z 24,61 %, tj. średniej komercyjnej stopy procentowej stosowanej przez banki przy udzielaniu pożyczek w okresie badanym.

(89) Przedsiębiorstwa PT. Indorama Synthetics TbK skorzystała z tych programów i uzyskała korzyści w wysokości 1,4 %.

4. PROGRAMY SUBSYDIOWANIA, Z KTÓRYCH NIE KORZYSTAJĄ WSPÓŁPRACUJĄCY PRODUCENCI EKSPORTUJĄCY

(90) Stwierdzono, że współpracujący producenci eksportujący nie korzystali z subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych w ramach następujących programów:

— ulgi z tytułu podatku dochodowego zgodnie z rozporządzeniem Rządu nr 45 z dnia 8 lipca 1996 r. i dekretem Prezydenta nr 7 z dnia 17 stycznia 1999 r.,

— strefy wolnocłowe na podstawie rozporządzenia rządu nr 33/1996 z dnia 4 lipca 1996 r. i decyzji ministra finansów Republiki Indonezji (nr 291/KMK.05/1997, nr 547/KMK.01/1997 i nr 292/KMK.01/1998).

5. KWOTA SUBSYDIUM STANOWIĄCEGO PODSTAWĘ DLA ŚRODKÓW WYRÓWNAWCZYCH

(91) Komisja ograniczyła swoje badanie stosując pobieranie próbek zgodnie z art. 21 podstawowego rozporządzenia. Zdecydowano, na podstawie art. 27 ust. 4 podstawowego rozporządzenia, że w przypadku dwóch przedsiębiorstw wybranych drogą losową w pewnym stopniu nie istniała współpraca, co prawdopodobnie wpłynęło w znaczny sposób na wyniki postępowania. Należało więc wybrać inne przedsiębiorstwa. Kwota subsydium stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczych w przypadku współpracujących producentów eksportujących objętych próbką została ustalona jak następuje:

	Programy BKPM	Programy BAPEKSTA	Suma
PT. Indorama Synthetics TbK	0,0 %	1,41 %	1,41 %
PT. Panasia Indosyntec TbK	0,0 %	0,0 %	0,0 %
PT. SusilaIndah Synthetic Fiber Industry	0,0 %	0,0 %	0,0 %

(92) Zgodnie z art. 15 ust. 3 podstawowego rozporządzenia wszelkie cła wyrównawcze stosowane do przywozu dokonywanego przez eksporterów lub producentów, którzy zgłosili się zgodnie z art. 27, ale nie zostali uwzględnieni w badaniu, nie mogą przekroczyć średniej ważonej kwoty subsydium stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczym ustalonych dla stron w próbie. A zatem kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych ustalona dla współpracujących producentów eksportujących, ale niewłączonych do próby wynosi:

	Programy BKPM	Programy BAPEKSTA	Razem
PT. Petroleum Industries TbK	0,0 %	0,45 %	0,45 %
PT. Teijin Indonesia Fiber Corporation	0,0 %	0,45 %	0,45 %

(93) Kwota subsydium stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczych, zgodnie z przepisami podstawowego rozporządzenia, wyrażonych od wartości dla producentów eksportujących współpracujących z prowadzącymi postępowanie sprawdzające wahają się od 0 % do 1,0 %, są zatem niższe od minimalnego progu subwencji dla Indonezji, czyli poniżej 3 %.

(94) Dwa przedsiębiorstwa, które zostały wyłączone z próby, a mianowicie PT. Global Fiberindo i PT. Polysindo Eka Perkassa, stanowiło znaczny udział (tj. ponad 30 %) w wywozie rozważanego produktu do Wspólnoty. A zatem ostateczne ustalenia dotyczące tych dwóch przedsiębiorstw i każdego innego przedsiębiorstwa, które nie współpracowało w obecnym postępowaniu uzyskane zostały na podstawie dostępnego stanu faktycznego zgodnie z art. 28 podstawowego rozporządzenia.

(95) W oparciu o powyższe, w wyniku postępowania ujawniono istnienie subsydiów podlegających środkom wyrównawczym, dostępnych dla niewspółpracujących producentów eksportujących. Uważa się, że brak współpracy jest wynikiem stosowania i czerpania korzyści przez tych producentów z subsydiów wyrównawczych na poziomie powyżej poziomu minimalnego dla Indonezji. Zgodnie z przepisami art. 28 podstawowego rozporządzenia oraz na podstawie informacji stwierdzonych w skardze oraz w ustaleniach oraz aby nie przyznawać premii za brak współpracy z prowadzącymi postępowanie, kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych dla tych dwóch przedsiębiorstw została ustalona jak następuje.

	Programy BKPM (subsydium krajowe)	Programy BAPEKSTA (subsydium wywozowe)	Suma
PT. Global Fiberindo	5 %	5 %	10 %
PT. Polysindo Eka Perkassa	5 %	5 %	10 %
Inne przedsiębiorstwo	5 %	5 %	10 %

(96) Średni ważony margines subsydium w skali całego kraju dla wszystkich badanych producentów eksportujących objętych postępowaniem (włącznie z dwoma przedsiębiorstwami niewspółpracującymi), których wywóz stanowi praktycznie cały wywóz do Wspólnoty rozważanego produktu pochodzącego z Indonezji, jest większy od minimalnego marginesu, tj. wynosi więcej niż 3 %.

III. **TAJWAN**

1. WSTĘP

(97) Po publikacji rozporządzenia o cle tymczasowym, Rząd Tajwanu przedstawił w swych listach z dnia 17 i 19 stycznia 2000 r. opinię na temat dokumentu ujawniającego zawierającego szczegółowe informacje leżące u podstaw podstawowych faktów i okoliczności, na podstawie których przyjęte zostały środki tymczasowe. Od producentów eksportujących otrzymano liczne uwagi przedstawione w formie pisemnej i wszyscy oni zwracali się o umożliwienie im przedstawienia ich racji osobiście. Możliwość ta została im przyznana i przesłuchanie odbyło się 15 lutego 2000 r.

2. INFORMACJE OGÓLNE

2.1. **Specyficzność rozważanych programów**

(98) Producenci eksportujący przedstawili pewne ogólne uwagi dotyczące interpretacji pojęcia „specyficzność". Określenie, czy subsydium objęte postępowaniem jest specyficzne czy nie, zostało dokonane na podstawie przepisów podstawowego rozporządzenia w szczególności jego art. 3. Uwagi

producentów eksportujących zostały uwzględnione przy określeniu, czy każdy program objęty postępowaniem zawiera w sobie subsydia specyficzne, zgodnie z art. 3 rozporządzenia podstawowego, które są subsydiami stanowiącymi podstawę dla środków wyrównawczych. A zatem wyjaśniony jest, zgodnie z sekcją dotyczącą każdego programu, sposób, w jaki zdefiniowano specyficzność w odniesieniu do poszczególnych programów, którego dotyczy, a także w dodatku do ustaleń podanych w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych.

2.2. **Obliczenie ogólnej rynkowej stopy procentowej**

(99) Wstępnie zdecydowano, aby do celów niniejszego badania, zastosować ogólną stopę procentową w wysokości 9,03 %. Taka wartość stopy procentowej została ustalona na podstawie informacji uzyskanych w trakcie badania i uznana za odpowiednią dla tego celu. Rząd Tajwanu i producenci eksportujący zakwestionowali wiarygodność tej stopy.

(100) W związku z powyższym zastrzeżeniem, służby Komisji dokonały ponownego obliczenia wysokości ogólnie stosowanej stopy procentowej. Jako wzorcową stopę procentową przyjęto 8,52 %, wartość, którą otrzymano poprzez przyjęcie miesięcznych stóp procentowych stosowanych w okresie badanym przez 37 banków krajowych na Tajwanie. Te dane o stopach procentowych są publicznie dostępne i stanowią część comiesięcznych statystyk finansowych publikowanych przez Departament Badań Ekonomicznych Banku Centralnego Republiki Chińskiej.

(101) Wnoszono także, że do wyliczeń wstępnych powinna zostać zastosowana stopa procentowa stosowana przy porównywalnych pożyczkach i że w każdym wypadku stopa procentowa przyjęta przez Komisję nie jest współmierna ze stopą procentową, jaką są w stanie uzyskać przedsiębiorstwa na rynku i że pożyczki komercyjne istotnie udzielane były przedsiębiorstwom w okresie badanym. Pożyczka porównywalna powinna być pożyczką w zbliżonej wysokości, przeznaczoną na podobne cele i udzielona na mniej więcej taki sam okres. Nie zidentyfikowano takiej porównywalnej pożyczki dla producentów eksportujących, o których tu mowa. A zatem potwierdza się niniejszym prawidłowość metody obliczeń jak wyżej dla wyjściowej stopy procentowej.

2.3. **Zastosowanie stopy procentowej w obliczeniach kwoty subsydium**

(102) Producenci eksportujący twierdzili, że Komisja nie ma racji dodając odsetki, w wysokości odpowiadającej średnim stopom procentowym na Tajwanie obowiązującym w okresie badanym, do programów, które stwierdzono, że są subsydiami.

(103) Podstawy prawne dodania odsetek do wartości nominalnej subsydium są art. 5, 6 i 7 podstawowego rozporządzenia, które zawiera przepisy dotyczące obliczenia kwoty subsydium, jak podano w wytycznych Komisji odnośnie do obliczenia kwot subsydium w trakcie postępowania w sprawie ceł wyrównawczych.

(104) Na podstawie art. 5 podstawowego rozporządzenia, obliczenie wysokości korzyści mają odzwierciedlać kwotę subsydium, jaka istnieje w okresie badanym a nie tylko wartość nominalną kwoty w czasie, kiedy jest przekazywana beneficjentowi lub ustalona przez rząd. Taki sposób podejścia do tego zagadnienia jest w szczególności polecany w wytycznych Komisji dotyczących obliczania kwot subsydiów w trakcie postępowaniach o cle wyrównawczych, w którym stwierdza się, że wielkość nominalna kwoty subsydium musi być konwertowana ma wartość obowiązującą w czasie prowadzenia badania poprzez przyjęcie normalnej, komercyjnej stopy procentowej.

(105) Twierdzono również, że metodyka ta nie może być przyjęta do rzekomych kwot subsydiowania w kredytach podatkowych, ponieważ ulgi podatkowe, co do których przedsiębiorstwa wnosiły zastrzeżenia, przyjmowane są tylko w obliczeniach zwrotu podatku na koniec roku finansowego, tj. do dnia 31 marca następnego roku. Producenci eksportujący oświadczyli więc, że z tego tytułu do tej daty nie są przyznawane im żadne korzyści.

(106) W odpowiedzi na ten argument uważa się, że ponieważ korzyść składa się ze zmniejszenia podatku bezpośredniego płatnego corocznie, to korzyść ta będzie się również corocznie powtarzać. Wobec tego kwota korzyści powinna również zawierać stopę procentową jako składnik korzyści, ze względu na wyeliminowanie konieczności zaciągania na wolnym rynku pożyczki na sumę odpowiadającą kwocie oszczędności podatkowych.

2.4. **Ocena wysokości subsydiów w odniesieniu do rozważanego produktu**

(107) Rząd Tajwanu i przedsiębiorstwa eksportujące stwierdziły, że Komisja powinna powiązać rzekome programy subsydiowania z rozważanym produktem w celu obliczenia każdej stawki subsydium poprzez przypisanie korzyści, które mogą być specjalnie związane z grupami tych produktów w takim stopniu, w jakim są one bezpośrednio związane z rozważanym produktem.

(108) Wytyczne Komisji wyraźnie mówią, że jeżeli korzyści z subsydiów są ograniczone do określonego produktu, to wyznacznik przydzielenia kwoty subsydium powinien odzwierciedlać tylko wielkość sprzedaży (lub sprzedaży na wywóz) tego produktu. Jeżeli tak nie jest, to wyznacznikiem powinna być wartość sprzedaży ogółem (lub sprzedaży ogółem na wywóz).

(109) Komisja kierowała się w swych wyliczeniach takim podejściem do zagadnień zwolnienia od cła na surowce, jak słusznie stwierdzili producenci eksportujący. W tym konkretnym przypadku korzyści zostały określone były tylko dla produktów z grupy włókien, a więc przyjęto odpowiadający im wyznacznik sprzedaży. W przypadku wszystkich innych opisanych tu programów stwierdzono, że wynikające z nich korzyści nie były ograniczone do jednego, określonego produktu, a więc przyjęto wyznacznik odpowiadający całej sprzedaży.

3. PROGRAMY INDYWIDUALNE

3.1. **Ulga podatkowa na zakup sprzętu automatyzacji i kontroli stanu zanieczyszczenia środowiska**

(110) Rząd Tajwanu i producenci eksportujący twierdzili, że program opisany w akapitach 49–58 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych był błędnie oceniony przez Komisję pod względem specyficzności subsydiów. W szczególności twierdzono, że rzekome subsydia w postaci ulg podatkowych na zakup sprzętu automatyzacji i kontroli stanu zanieczyszczenia środowiska nie są uzależnione od użycia produktów krajowych zamiast produktów przywożonych i nie mogą być zatem uważane jako specyficzne w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. b) podstawowego rozporządzenia.

(111) Mimo że program przewiduje kredyt podatkowy na sprzęt zarówno krajowy, jak i przywożony, subsydia są podwojone w przypadku zakupu sprzętu krajowego. Te dwie stawki ulgi podatkowej uważane są za odrębne programy dotyczące odpowiednio sprzętu kupowanego w kraju i sprzętu przywożonego. W przypadku braku tej 20 % kredytu podatkowego na sprzęt produkcji krajowej, przedsiębiorstwa nie otrzymałaby w ogóle kredytu podatkowego. Stopa kredytowa w wysokości 10 % nie może być uważana za standardową stopę podatkową, ponieważ można ją uzyskać tylko w przypadku sprzętu przywożonego. Ponieważ 20 % stopę kredytową można uzyskać tylko na sprzęt produkcji krajowej a nie na przywożony, jest ona uwarunkowana tym, czy dokonuje się zakupu sprzętu krajowego zamiast sprzętu przywożonego. Ta ulga podatkowa jest zatem specyficznym, zastępczym subsydium przywozowym w rozumieniu art. 3 ust. 4 lit. b) podstawowego rozporządzenia.

(112) Z tych samych powodów, 10 % ulga podatkowa osiągalna jest tylko na przywóz maszyn, a zatem ograniczona jest do przedsiębiorstw, które dokonują zakupów takich przywożonych maszyn. Ograniczenie to nie jest uważane za neutralne w znaczeniu art. 3 ust. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego, ponieważ preferuje niektóre przedsiębiorstwa w stosunku do innych. Ponadto kryteria nie mają charakteru ekonomicznego czy też poziomego w ich stosowaniu. W związku z tym subsydium jest specyficzne w znaczeniu art. 3 ust. 2 lit. a) podstawowego rozporządzenia.

Obliczanie kwoty subsydium

(113) W przypadku obliczenia kwoty subsydium stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczych, producenci eksportujący wnieśli zastrzeżenie, że 15 % z 20 % kredytu podatkowego na zakup sprzętu produkcji krajowej nie może być uważane za podlegające środkom wyrównawczym, ponieważ taki kredyt podatkowa uzyskana byłaby bez względu na pochodzenie produktów. Zastrzeżenie to uznano za bezzasadne. Kwota subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych składa się z pełnej kwoty kredytów podatkowych, gdyż 20 % kredyt podatkowy na kupowany sprzęt produkcji krajowej nie może być uznana za odstępstwo od standardowej 10 % stawki kredytu podatkowego. Jak wyjaśniono wyżej, te dwie stawki kredytu podatkowego uważane są za odrębne programy dotyczące odpowiednio sprzętu kupowanego w kraju i sprzętu przywożonego. W przypadku braku 20 % kredytu podatkowego na sprzęt produkcji krajowej, przedsiębiorstwa nie otrzymałaby w ogóle ulgi podatkowej. 10 % stopa kredytowa stosuje się tylko do maszyn przywożonych; nie jest ona ogólną stopa kredytowa. Komisja stanęła na stanowisku, że kwota subsydiów to pełny dochód przyznany przez Rząd Tajwanu.

(114) Korzyści producentów eksportujących zostały obliczone w sposób, jak podano w akapicie 57 rozporządzenia o cle tymczasowym, z wprowadzeniem jednak korekty średniej komercyjnej stopy procentowej, którą przyjęto do celów podwyższenia niezapłaconych podatków w czasie prowadzenia tych badań jak opisano to wyżej.

(115) Rząd Tajwanu twierdził ponadto, że skoro subsydium powiązane jest z nabyciem środków trwałych, powinno być obliczane poprzez rozłożenie jej na cały okres amortyzacji środków trwałych przyjęty w rozważanym przemyśle.

(116) Uważa się, że korzyści uzyskane z zaoszczędzenia na podatkach bezpośrednich generalnie nie są uważane za związane z nabyciem środków trwałych. Korzyści dotyczące podatków bezpośrednich związane są raczej z obniżką podatków należnych niż z zakupem środków trwałych, ponieważ taki obowiązek płacenia podatków bezpośrednich istnieje bez względu na to, czy dokonuje się zakupu środków trwałych czy nie. Takie rozumienie tego zagadnienia jest również zgodne z wytycznymi Komisji w sprawie obliczania kwot subsydiów w badaniach ceł wyrównawczych jak podano w szczególności w tabeli 2 dołączonej do tych wytycznych. A zatem korzyści wynikające z tego programu obliczone były na podstawie podatku dochodowego, jaki zaoszczędzono w okresie badanym zgodnie z art. 7 ust. 4 podstawowego rozporządzenia.

(117) Przedsiębiorstwa uzyskały korzyści z tego programu w okresie badanym i otrzymały subsydia w wysokości odpowiednio 0,42 % i 0,40 %.

3.2. **Kredyt podatkowy z tytułu inwestowania w niektóre przedsięwzięcia**

(118) Rząd Tajwanu twierdził, że program ten nie stanowi subsydium, ponieważ nie zapewnia udziału finansowego w przedsiębiorstwach inwestujących. Odliczenia od podatku możliwe są tylko dla inwestujących posiadaczy udziałów, a nie dla przedsiębiorstw emitujących akcje.

(119) Uważa się, że w istocie istnieje udział finansowy rządu Tajwanu w przedsiębiorstwach wnoszących o kredyty podatkowe, tj. przedsiębiorstwach inwestujących w ważne przedsięwzięcia. Ten udział finansowy w postaci zaniechania pobierania należności przez rząd skutkuje korzyściami dla inwestujących posiadaczy udziałów w postaci zmniejszonego obowiązku podatkowego. Są to te korzyści dla przedsiębiorstwa inwestującego, któremu udzielono wyrównania, a nie korzyści dla przedsiębiorstw, w których dokonuje się inwestycji.

(120) Rząd Tajwanu i tajwańscy producenci eksportujący twierdzili, że program ten, opisany w akapitach 59–66 rozporządzenia o cle tymczasowym, dotyczy kredytów podatkowych, jakie są generalnie dostępne, a więc które nie są specyficzne, gdyż program ten otwarty jest dla każdej osoby prawnej i fizycznej inwestującej w niektóre przedsięwzięcia. W szczególności utrzymuje się, że kwalifikowanie się do tego programu nie jest ograniczone do niektórych tylko przedsięwzięć, że jest on obiektywny, działający w sposób automatyczny i neutralny i że korzyści wynikające z kredytów podatkowej nie są gromadzone w przedsiębiorstwie w wyniku produkcji rozważanego produktu.

(121) W zakresie stanowiska rządu Tajwanu i tamtejszych producentów eksportujących, Komisja stwierdziła, że dostęp do tego programu jest wyraźnie ograniczony do niektórych przedsiębiorstw, które inwestują w niektóre przedsięwzięcia, ponieważ nie wszystkie inwestycje w akcje kwalifikują się do uzyskania ulg podatkowych. Tylko inwestycje w ograniczone liczby przedsięwzięć, takie jak ważne przedsięwzięcia technologiczne lub inwestycyjne, mogą kwalifikować się do kredytów podatkowych.

(122) Ponadto, mimo że Komisja zgadza się, że definicja przedsięwzięć kwalifikujących się do kredytów podatkowych jest jasna i obiektywna, to kwalifikowanie się do uzyskiwania tych kredytów nie jest neutralne, jak wymaga tego przepis art. 3 ust. 2 lit. b) podstawowego rozporządzenia, ponieważ ogranicza ona liczbę inwestycji, na które przysługuje taki kredyt w zależności od działalności, jaką prowadzą dane przedsiębiorstwa. Jeżeli przedsiębiorstwo inwestujące zamierza ubiegać się o subsydium, to jego swoboda wyboru zależy od rodzaju sektora. Art. 2 kryteriów określania zakresu głównych przedsięwzięć technologicznych w odniesieniu do przemysłu produkcji i przemysłu usług technicznych wprowadza ograniczenia w kredytach podatkowych do 11 rodzajów inwestycji. A zatem dostęp do tego programu uzależniony jest od rodzaju dokonywanych inwestycji w pewnych przedsięwzięciach, a więc program ten nie jest ogólnie dostępny. Dlatego zastrzeżenia wniesione przez producentów eksportujących w tej sprawie muszą być odrzucone.

(123) Twierdzono również, że korzyści wynikające z kredytu podatkowego nie są gromadzone w przedsiębiorstwie w wyniku produkcji rozważanego produktu. Korzyści w ramach tego programu nie ograniczają się do produkcji szczególnego produktu. Nie ma wymogu, aby kredyt został wykorzystany w celach wspomagania wyłącznie wywozu, sprzedaży lub produkcji innego produktu. Przedsiębiorstwo uzyskuje kredyt podatkowy, który przynosi korzyść produkcji poliestrowych włókien odcinkowych i wywozowi tych włókien. A zatem, ponieważ korzyści wynikające z subsydiów nie są związane z żadnym określonym produktem nieobjętych postępowaniem, uważa się, że są one przypisane do całej sprzedaży, włącznie ze sprzedażą poliestrowych włókien odcinkowych. Dlatego powyższe zastrzeżenie wniesione przez producentów eksportujących musi być odrzucone.

(124) Ostatecznie, wniosek, że program ten uważany jest za specyficzny w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a) podstawowego rozporządzenia i obejmuje subsydia wyrównawcze zostaje podtrzymany.

Obliczanie kwoty subsydium

(125) Obliczono korzyści jednego tylko rozważanego producenta eksportującego, jak wyjaśniono w akapicie 57 rozporządzenia o cle tymczasowym, korygując średnią komercyjną stopę procentową z 9,03 % na 8,52 %, jak wyjaśniono wyżej, która została uwzględniona w kwocie niezapłaconych podatków w okresie badanym.

(126) Przedsiębiorstwo uzyskało korzyść w wysokości 0,71 %.

3.3. **Kredyty podatkowe na badania i rozwój oraz szkolenia personelu**

(127) Jak ustalono w rozporządzeniu o cle tymczasowym (akapity 67–72), powyższe kredyty podatkowe nie zostały uznane za specyficzne. Od zainteresowanych stron nie otrzymano żadnych uwag na piśmie, które kwestionowałyby ten wniosek. A zatem program nie został uznany za specyficzny w rozumieniu art. 3 podstawowego rozporządzenia, nie jest więc programem stanowiącym podstawę dla środków wyrównawczych.

3.4. **Kredyty podatkowe na inwestycje w obszarach ubogich w zasoby naturalne**

(128) Rząd Tajwanu, powołując się na art. 4 ust. 3 podstawowego rozporządzenia, domagał się aby, dla tego programu przyznano „zielone światło", twierdząc że program ten spełnia kryteria dla subsydiów niestanowiących podstawy dla środków wyrównawczych dla regionów o niekorzystnych warunkach gospodarowania. Zastrzeżenie to nie zostało jednak poparte dowodami, które mogły być sprawdzone. Ponieważ nie było możliwości ustalenia, czy wymagania wspomnianego przepisu są rzeczywiście spełnione, więc zastrzeżenie to musi zostać odrzucone.

(129) Rząd Tajwanu twierdził również, że przedsiębiorstwa eksportujące nie uzyskały korzyści związanych z poliestrowymi włóknami odcinkowymi. Argument ten musi zostać odrzucony zgodnie z podanym wyżej wyjaśnieniem w sekcji „Ocena wysokości subsydium w odniesieniu do rozważanego produktu".

Obliczanie kwoty subsydium

(130) Z programu tego skorzystało jedno przedsiębiorstwo i uzyskało korzyści w wysokości 0,01 %.

3.5. **Kredyty podatkowe z tytułu zakładania oddziałów zagranicznych**

(131) Jak podano w akapicie 81 rozporządzenia o cle tymczasowych, z tego programu skorzystało jedno przedsiębiorstwo, ale nie uzyskało korzyści. W tej sprawie nie uzyskano od zainteresowanych stron żadnych uwag.

3.6. **Kredyty z zastosowaniem preferencyjnych stóp procentowych: działania zachęcające w zakresie automatyzacji, ochrony przed zanieczyszczenia środowiska i oszczędzania energii**

(132) Programy te, które opisano w akapitach 82–91 rozporządzenia o cle tymczasowym, oparte są na art. 21 ust. 1 ustawy o modernizacji przemysłu.

(133) Rząd Tajwanu i producenci eksportujący twierdzili, że kredyty te są dostępne dla prawie wszystkich przedsiębiorstw tajwańskich i dlatego nie są specyficzne, a wobec tego nie stanowią podstawy dla środków wyrównawczych. Konkretnie twierdzono, że uprawnienie do uzyskania tych pożyczek nie jest ograniczone tylko do niektórych przedsiębiorstw oraz że uprawnienie do tego programu jest obiektywne, a jeśli nawet nie jest obiektywne, to nie wynika z tego automatycznie, że program ten jest programem specyficznym.

(134) Jeżeli chodzi o te zastrzeżenia, to faktem jest, że przepisy art. 21 ust. 1 ustawy o modernizacji przemysłu wyraźnie ograniczają korzyści wynikające z tej ustawy do niektórych przedsiębiorstw, które spełniają niektóre kryteria lub warunki. Te kryteria lub warunki, takie jak inwestowanie w określonego rodzaju sprzęt na specjalnych warunkach ustalonych przez „Executive Yuan of Development Fund", nie są uważane za obiektywne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. b) podstawowego rozporządzenia. Przepisy art. 21 ust. 1 ustawy o modernizacji przemysłu nie mogą być uważane za obiektywne, ponieważ dane kryteria nie są neutralne, nie mają ekonomicznego charakteru i nie są stosowane horyzontalnie, gdyż z góry wiadomo, że niektóre przedsiębiorstwa mają większe szanse na uzyskanie korzyści z tych pożyczek niż inne, a to z tej racji, że należą do innych branż. A zatem korzyści z tego programu w będą siłą rzeczy większe niektórych sektorów w porównaniu do innych.

(135) Podstawową zasadą specyficzności jest to, że subsydium, które zakłóca podział zasobów finansowych w ramach systemu gospodarczego poprzez faworyzowanie niektórych przedsięwzięć względem innych, powinno podlegać środkom wyrównawczym, jeżeli powoduje straty. W przypadku gdy uprawnienie do uzyskania subsydiów ograniczone jest w ramach systemu gospodarczego, zakłada się, że przy istnieniu kryteriów stronniczych takie zakłócenia wystąpią. Zasada ta leży u podstaw art. 3 ust. 2 lit. a) podstawowego rozporządzenia, które przewiduje, że subsydium jest specyficzne, jeżeli organ przyznający lub ustawodawstwo, na podstawie którego działa organ przyznający, wyraźnie ogranicza dostęp do subsydiów niektórym przedsiębiorstwom. A zatem powyższe zastrzeżenia zostają odrzucone.

(136) Utrzymywano, że nawet jeśli kwalifikowanie się do subsydium nie jest obiektywne, to nie wynika z tego automatycznie, że program jest programem specyficznym. To zastrzeżenie powinno również zostać odrzucone, ponieważ żaden wniosek dotyczący specyficzności działającej automatycznie nie został wyciągnięty. Ten program uważany jest za specyficzny, ponieważ ograniczony jest on do niektórych przedsięwzięć w znaczeniu art. 3 ust. 2 lit. a) podstawowego rozporządzenia, jak wyjaśniono powyżej. Komisja podtrzymuje więc swoje wstępne wnioski, jak podano w akapicie 87 rozporządzenia o cle tymczasowym.

(137) Zgłoszono również zastrzeżenie, że w odniesieniu do pożyczek na preferencyjnych warunkach oprocentowania subsydium stanowiące podstawę dla środków wyrównawczych stanowi różnicę stóp procentowych między tymi, które stosuje bank państwowy a stosowanymi przez banki komercyjne.

(138) Wytyczne Komisji dotyczące obliczania kwot subsydiów w postępowaniach antysubsydyjnych, mówią jednak, że w przypadku kredytów zaciąganych w bankach państwowych subsydium jest różnicą między kwotą odsetek zapłaconych od tej pożyczki tym bankom a odsetkami, jakie w okresie badanym są normalnie płacone od takich pożyczek z banków komercyjnych.

(139) Rząd Tajwanu zgłosił również zastrzeżenie, że tylko dwa przedsiębiorstwa uzyskały korzyści na podstawie tego programu rozwoju poliestrowych włókien odcinkowych. Zastrzeżenie to zostało odrzucone zgodnie z podanym wyżej wyjaśnieniem w sekcji „Ocena wysokości subsydium w odniesieniu do rozważanego produktu".

Obliczanie kwoty subsydium

(140) Producenci eksportujący wnieśli zastrzeżenie, że do celów wstępnych ustaleń powinna być przyjmowana taka sama stopa procentowa, jaka stosowana jest przy porównywalnych pożyczkach i że w każdym wypadku stopa procentowa stosowana przez Komisję nie jest współmierna ze stopą procentową, którą przedsiębiorstwa są w stanie uzyskać na rynku, oraz że pożyczki komercyjne były istotnie udzielane przedsiębiorstwom w okresie badanym.

(141) Porównywalna pożyczka powinna być pożyczką o zbliżonej wysokości, przeznaczeniu i udzielona na podobny okres. Jak wspomniano w akapicie 89 rozporządzenia o cle tymczasowym nie stwierdzono udzielania porównywalnych pożyczek danym producentom eksportującym. Dlatego Komisja potwierdza stosowanie wzorcowej stopy procentowej obliczonej dla Tajwanu i jak to wyjaśniono wyżej.

(142) Ponadto, jeden producent eksportujący najpierw zgłosił zastrzeżenie, że Komisja włączyła do swych obliczeń korzyści, jakie rzekomo powstałyby, nawet gdyby to przedsiębiorstwo nie płaciło odsetek w całym okresie badanym, ponieważ kredyt pobierany był w transzach w całym okresie badanym. W kolejnej jednak korespondencji ten sam producent eksportujący oświadczył, że, przeciwnie, odsetki były płacone w całym okresie badanym.

(143) Przedsiębiorstwo powołuje się w szczególności na trzy pożyczki twierdząc, że informacje dostarczone w odpowiedzi na kwestionariusz i sprawdzone podczas wizyty na miejscu, a dotyczące tego, iż w całym okresie badanym nie płacono odsetek od tych pożyczek, nie były kwestionowane do czasu, gdy przedsiębiorstwo to przedstawiło swoje pierwsze zastrzeżenie w odpowiedzi na ujawnienie wstępnych ustaleń.

(144) Podano, że pożyczki te były pożyczkami bezprocentowymi udzielonymi temu przedsiębiorstwu w okresie badanym i których sumy główne zostały przyznane w charakterze jednorazowych dotacji. Komisja obliczyła kwoty rzekomych subsydiów jak wyjaśniono w rozporządzeniu o cle tymczasowym.

(145) Po ujawnieniu wstępnych ustaleń przedsiębiorstwo stwierdziło, że miało miejsce kilka spłat oprocentowania tych pożyczek w okresie badanym i że suma główna pożyczki została im przyznana w postaci sukcesywnych subsydiów.

(146) Stwierdza się, że informacje podane w tej sprawie są sprzeczne z oświadczeniami tego przedsiębiorstwa złożonymi w odpowiedzi na kwestionariusz i w czasie wizyty weryfikacyjnej. Ponadto, te nowe zarzuty nie odpowiadają danym sprawdzonym wcześniej. Co więcej, zarzuty te nie były w wystarczającym stopniu poparte obiektywnymi i sprawdzalnymi dowodami. Komisja podtrzymuje więc przyjętą początkowo metodę obliczeń odnośnie do tych pożyczek.

(147) Twierdzono również, że przy obliczaniu kwoty subsydium Komisja powinna była uwzględnić fakt, iż w okresie badanym nie dokonywano spłat sumy głównej ze względu na dwuletni okresu karencji. Zastrzeżenie to nie zmienia obliczeń korzyści przeprowadzonych przez Komisję na podstawie różnicy między kwotą odsetek zapłaconych a normalnie należnych. Komisja potwierdza więc przyjętą początkowo metodę obliczeń w odniesieniu do tych pożyczek.

(148) Korzyści producentów eksportujących zostały obliczone w sposób wyjaśniony w akapitach 88–90 rozporządzenia o cle tymczasowym.

(149) Te cztery przedsiębiorstwa osiągnęły zyski w wysokości 0,04 % do 0,31 %.

3.7. **Zwolnienie z należności przywozowych: zakup nowego wyposażenia oraz urządzeń służących zmniejszaniu zanieczyszczeń**

(150) Podstawą prawną dla tego rzekomego programu subsydiowania stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczych są: uwagi dodatkowe 3 i 9 do działu 84, uwagi dodatkowe 4 i 5 do działu 85 i uwagi dodatkowe 1 i 2 do działu 90 taryfy celnej oraz nomenklatury towarów podstawowych przywożonych i wywożonych, pochodzących z Chin (zwanej dalej „Kodeksem Celnym").

(151) Rząd Tajwanu twierdził, że żadna z definicji subsydium, podanych w art. 2 podstawowego rozporządzenia, nie stosuje się do tego programu, przede wszystkim dlatego, że nie występuje w nim bezpośredni transfer funduszy, nie ma ani dostarczania towarów lub usług, ani wsparcia cen i dochodu. To zastrzeżenie musi być odrzucone, ponieważ ten program uwzględnia wkład finansowy rządu Tajwanu w formie odstąpienia od pobierania należności celnych przywozowych, które w innych przypadkach są wymagane, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ii) podstawowego rozporządzenia, czego wynikiem była korzyść.

(152) Rząd Tajwanu i producenci eksportujący twierdzili, że program ten, opisany w akapitach 92–99 rozporządzenia o cle tymczasowym został błędnie oceniony przez Komisję w zakresie specyficzności subsydiów, a zatem stosowania środków wyrównawczych w przypadku rzekomych subsydiów.

(153) W szczególności, twierdzono, że ten program zwolnień z należności celnych przywozowych jest dostępny dla wszystkich przedsiębiorstw tajwańskich mających zamiar nabywać urządzenia nie produkowane na miejscu i dlatego nie powinien być uważany za program specyficzny, ponieważ liczba przedsiębiorstw, które chcą skorzystać z tego zwolnienia, nie jest ograniczona i ustalana na podstawie obiektywnych i neutralnych kryteriów.

(154) Uważa się, że kryterium to nie jest obiektywne w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. b) podstawowego rozporządzenia. Przepis tego artykułu wymaga, aby kryteria obiektywne lub warunki były neutralne i miały charakter ekonomiczny oraz były stosowane horyzontalnie. Przepisy uwag dodatkowych do Kodeksu Celnego wspomnianego powyżej, nie mają charakteru ekonomicznego i nie są stosowane horyzontalnie, ponieważ korzystanie z tego programu ograniczone jest tylko do niektórych przedsiębiorstw. Aby móc z niego skorzystać, przedsiębiorstwo musi być wyspecjalizowanym producentem lub dostawcą usług technicznych, zarejestrowanym i właściwie zakwalifikowanym jako takie, stosującym ten program w celu przywozu maszyn, sprzętu i urządzeń służących zapobieganiu zanieczyszczaniu powietrza i wody, nadmiernemu hałasowi lub wibracjom, kontroli środowiska, próbom i usuwaniu odpadów, badaniom i eksperymentom, lub kontroli i analizie, na podstawie odpowiednich pozycji w poszczególnych działach kodeksu celnego. Należy ponadto podkreślić, że wymieniony sprzęt, jeśli spełnia wymagania, może zostać zwolniony z należności przywozowych tylko wtedy, gdy został sprawdzony przez władze tajwańskie i jeśli zostanie stwierdzone, że nie został on wyprodukowany w Tajwanie. A zatem z programu tego mogą korzystać tylko przedsiębiorstwa, które prowadzą działalność w przemyśle produkującym maszyny, które nie są produkowane w Tajwanie.

(155) Powyższe zastrzeżenia zostają odrzucone, a wstępne ustalenia opisane w akapicie 97 rozporządzenia o cle tymczasowym, potwierdzone.

Obliczanie kwoty subsydium

(156) Korzyści producentów eksportujących zostały obliczone w sposób wyjaśniony w akapicie 98 rozporządzenia o cle tymczasowym.

(157) Korzyści uzyskane przez cztery rozważane przedsiębiorstwa eksportujące wahają się w granicach 0,12 %–0,20 %.

3.8. **Zwolnienie z należności przywozowych: przywóz surowców**

(158) Podstawą prawną dla tego rzekomego programu subsydiowania stanowiącego podstawę dla środków wyrównawczych, który opisany jest w akapitach 100–106 rozporządzenia o cle tymczasowym, jest uwaga dodatkowa 6 do działu 29 taryfy celnej i nomenklatury towarów podstawowych przywożonych i wywożonych, pochodzących z Chin (zwanej dalej „Kodeksem Celnym").

(159) Producenci eksportujący argumentowali, że program ten nie powinien być objęty postępowaniem, ponieważ w skardze nie było odwołania do tego programu oraz dlatego że Komisja nie żądała informacji w sprawie tego programu do czasu rozpoczęcia wizyt weryfikacyjnych.

(160) Zarówno skarga, jak i zawiadomienie o wszczęciu postępowania, odwoływały się do „zwolnień z należności przywozowych" jako do rzekomych programów subsydiów działających na korzyść rozważanego produktu. Uważa się zatem, że skarga zawierała wystarczające dowody oparte na domniemaniu faktycznym, aby wszcząć postępowanie i zarówno zawiadomienie o rozpoczęciu, jak i ankiety oraz inne dokumenty wysłane przez Komisję, w sposób wystarczająco jasny określały, jakie informacje o zwolnieniu z należności, włącznie z surowcami, należy dostarczyć Komisji. Ponadto, nie można oczekiwać, żeby przy wnoszeniu skargi wnoszący ją posiadali wiedzę o każdej szczegółowej sprawie rzekomych programów subsydiowania i programów w państwie trzecim. Istotnie, art. 10 ust. 2 podstawowego rozporządzenia stanowi, że wnoszący skargę powinien w nim podać takie informacje, jakie są dostępne stronie wnoszącej skargę. Skarga dotyczyła również zwolnień z należności przywozowych w przypadku zakupów nowego sprzętu oraz sprzętu służącego do ochrony środowiska przed zanieczyszczeniem. Uwzględniając charakter subsydium w szczególności fakt, że zwolnienia z należności przywozowych za taki sprzęt i surowce przyznane były na mocy tego samego przepisu uwag dodatkowych do Kodeksu Celnego uznano, że Komisja jest uprawniona do zbadania tych subsydiów i do zalecenia zastosowanie środków wyrównawczych, jeśli okażą się właściwe.

(161) Rząd Tajwanu twierdził, że żadna z definicji subsydium, podanych w art. 2 podstawowego rozporządzenia, nie stosuje się do tego programu, przede wszystkim dlatego, że nie występuje w nim bezpośredni transfer funduszy, nie ma ani dostarczania towarów lub usług, ani wsparcia cen i dochodu. To zastrzeżenie musi być odrzucone, ponieważ ten program uwzględniał wkład finansowy rządu tajwańskiego w formie odstąpienia od pobierania należności celnych przywozowych, zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) ii) podstawowego rozporządzenia, czego wynikiem jest korzyść.

(162) Rząd Tajwanu i producenci eksportujący twierdzili, że program ten został błędnie oceniony przez Komisję pod względem specyficzności subsydium, a zatem stosowania środków wyrównawczych z rzekomym subsydium.

(163) Twierdzono, że takie zwolnienia z należności przywozowych nie są w istocie ograniczone do niektórych przedsiębiorstw, ponieważ kryteria przyznawania takich zwolnień są obiektywne i neutralne.

(164) Ten program jest wyraźnie ograniczony do niektórych producentów, którzy podlegają przepisom administracyjnym o przywozie szczegółowo wykazanych surowców, a w tym przypadku substancji chemicznych, które są stosowane wyłącznie do produkcji tworzyw sztucznych, włókien syntetycznych, kauczuku syntetycznego i pośrednich produktów petrochemicznych, uzyskiwanych drogą reakcji chemicznej, z zastrzeżeniem że, te substancje chemiczne nie były dotychczas produkowane na Tajwanie lub nie były tam dostarczane w wystarczającej ilości. W rezultacie, Komisja ustaliła, że ten program jest wyraźnie ograniczony do niektórych przedsiębiorstw, które spełniają warunki określone w uwadze dodatkowej do kodeksu celnego. Takich warunków nie uznaje się za neutralne lub mające charakter ekonomiczny ani za stosowane horyzontalnie.

(165) Producenci eksportujący twierdzili również, że program ten nie może być uznany za program subsydiowania, ponieważ nie zawiera on w sobie przyznawania korzyści wyższych niż nałożone opłaty przywozowe przy przywozie towarów, które są całkowicie wykorzystywane do produkcji danego produktu. Zważywszy, że zgodnie z załącznikiem I do podstawowego rozporządzenia zwolnienie takie nieuważane byłoby za subsydium stanowiące podstawę dla środków wyrównawczych, jeśli zależy ono od wyników osiąganych w wywozie, twierdzi się, iż podobne zwolnienie, które nie zależy od wyników osiąganych w wywozie, musi być uznane a fortiori za subsydium niestanowiące podstawy dla środków wyrównawczych.

(166) Załącznik I do podstawowego rozporządzenia zawiera przykładowy wykaz subsydiów wywozowych, włącznie z i), która dotyczy programów zwracania ceł, do której prawdopodobnie nawiązuje zastrzeżenie. W ramach tego programu nie ma jednak możliwości zwolnienia z opłat wywozowych lub ich zwracania, ponieważ nie wniesiono zarzutu, że istnieje wymóg użycia towarów przywożonych jako wkładu w produkcję wywożonego końcowego produktu. Uważa się więc, że załącznik I jako przykładowy wykaz subsydiów wywozowych nie stosuje się do problemu, czy program ten stanowi subsydium, zwłaszcza, że program ten nie jest uważany za subsydium wywozowe. Art. 2 ust. 1 lit. a) ii) podstawowego rozporządzenia wyraźnie wymaga, aby tylko odstępstwa przyznane zgodnie z załącznikami I–III nie były uważane za subsydia. Dlatego zastosowanie ma normalna definicja subsydium podana w art. 2 podstawowego rozporządzenia. Program ten stanowi subsydium, ponieważ występuje finansowy udział rządu tajwańskiego w postaci zaniechania pobierania należności przywozowych, co przynosi korzyści beneficjentowi w ten sposób, że nie ma on obowiązku zapłaty cła, należnego w innym przypadku.

(167) Komisja podtrzymuje zatem wstępne ustalenia opisane w akapicie 104 rozporządzenia o cle tymczasowym.

Obliczanie kwoty subsydium

(168) Korzyści producentów eksportujących zostały obliczone w sposób wyjaśniony w akapicie 105 rozporządzenia o cle tymczasowym.

(169) Korzyści uzyskane przez cztery rozważane przedsiębiorstwa eksportujące wahają się w granicach 0,16 %–0,51 %.

3.9. **Fundusze komplementarne i fundusze pomocowe**

(170) Rząd Tajwanu twierdził na podstawie art. 4 ust. 2 rozporządzenia podstawowego co do tego programu, stwierdzając, że spełnia on kryteria ceł niestanowiących podstawy dla środków wyrównawczych dla działalności badawczej. Zastrzeżenie to nie zostało jednak poparte żadnymi sprawdzalnymi dowodami. Ponieważ nie można było ustalić, czy wymagania tego przepisu są rzeczywiście spełnione, zarzut ten należy odrzucić.

(171) Rząd Tajwanu również twierdził, że program ten nie jest związany z produkcją poliestrowych włókien odcinkowych. Zarzut ten należy odrzucić zgodnie z odpowiedzią podaną wyżej w sekcji „Ocena wysokości subsydium w odniesieniu do rozważanego produktu".

Obliczanie kwoty subwencji

(172) Z programu tego skorzystały dwa przedsiębiorstwa. Jedno nie uzyskało korzyści, drugie uzyskało korzyść w wysokości 0,01 %.

4. KWOTA SUBSYDIUM STANOWIĄCEGO PODSTAWĘ DLA ŚRODKÓW WYRÓWNAWCZYCH

(173) Ustalone zostały następujące stawki subsydiów krajowych dla przedsiębiorstw współpracujących:

	Kredyt podatkowy	Pożyczki	Zwolnienia z należności przywozowych	Fundusze komplementarne	Subsydium ogółem
Nan Ya Plastics Corp.	1,14	0,06	0,32	0,00	1,52
Far Eastern Textile Ltd.	0,40	0,31	0,36	0	1,08
Shinkong Synthetic Fibers Corp.	0	0,04	0,68	0,01	0,73
Tuntex Distinct Corp.	0	0,20	0,34	0	0,54

(174) Średni ważony margines subsydiowania w skali kraju, dla wszystkich badanych producentów eksportujących reprezentujących w praktyce całkowity wywóz rozważanego produktu z Tajwanu do Wspólnoty jest wyższy od mającego zastosowanie marginesu minimalnego, czyli wynosi ponad 1 %.

D. **SZKODA**

1. DEFINICJA PRZEMYSŁU WSPÓLNOTOWEGO

(175) Ponieważ nie zgłoszono żadnych uwag dotyczących definicji przemysłu wspólnotowego, wnioski podane w akapicie 133 rozporządzenia o cle tymczasowym zostają niniejszym potwierdzone.

2. KONSUMPCJA WE WSPÓLNOCIE

(176) Ponieważ w odniesieniu do konsumpcji we Wspólnocie nie zgłoszono żadnych uwag, jej ocena, wskazana w akapicie 134 rozporządzenia o cle tymczasowym, zostaje potwierdzona.

3. PRZYWÓZ POLIESTROWYCH WŁÓKIEN ODCINKOWYCH Z KRAJÓW ROZPATRYWANYCH DO WSPÓLNOTY

a) *Ocena łączna wywozu*

(177) Wstępnie przyjęto, że istniały wystarczające podstawy do potraktowania przywozu z Australii i Tajwanu łącznie i wyłączenia z badania przywozu z Korei, Tajlandii i Indonezji.

(178) Ponieważ na obecnym etapie postępowania stwierdzono, że w Indonezji istnieją subsydia stanowiące podstawę dla środków wyrównawczych powyżej progu minimalnego, to sprawą, jaką należało zbadać było, czy zgodnie z art. 8 ust. 4 podstawowego rozporządzenia, przywóz poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Indonezji powinien był oceniany łącznie z przywozem z Australii i Tajwanu.

(179) Wyniki kolejnego badania tej sprawy wykazały, że:

a) marginesy krajowe subsydiowania w Australii, Tajwanie i Indonezji były powyżej poziomu minimalnego;

b) wielkość przywozu z tych krajów nie była znikoma w porównaniu do konsumpcji we Wspólnocie;

c) analiza warunków konkurencji na rynku wspólnotowym między poliestrowymi włóknami odcinkowymi na przywóz i tym samym produktem wytwarzanym we Wspólnocie, a także warunków konkurencji między tymi produktami produkowanymi w różnych krajach i przywożonymi przez Wspólnotę wskazała, że:

— poliestrowe włókna odcinkowe przywożone ze wszystkich krajów oraz te produkowane we Wspólnocie są produktami podobnymi,

— poliestrowe włókna odcinkowe przywożone ze wszystkich krajów sprzedawane były poprzez podobne kanały handlu tym samym klientom,

— poliestrowe włókna odcinkowe przywożone ze wszystkich krajów sprzedawane były po zbliżonych cenach.

Stwierdzono, że ceny sprzedaży poliestrowych włókien odcinkowych przywożonych z rozważanych krajów podcinały ceny produktów wspólnotowych.

(180) W oparciu o powyższe okoliczności stwierdzono, że istniały wystarczające podstawy, aby wywóz z Australii, Tajwanu i Indonezji potraktować łącznie.

b) *Wielkość wywozu i udział w rynku*

(181) Włączając przywóz z Indonezji, w czasie od 1996 r. do okresu badanego, przywóz z danych krajów przedstawiał się następująco:

Przywóz	1996	1997	1998	Okres badany
Australia	62	1 248	11 254	11 799
Wskaźnik	*100*	*2 007*	*18 093*	*18 969*
Tajwan	20 213	26 811	35 524	34 878
Wskaźnik	*100*	*133*	*176*	*173*
Indonezja	4 696	12 238	25 276	22 871
Wskaźnik	*100*	*260*	*538*	*487*
Kraje razem	**24 971**	**40 297**	**72 054**	**69 548**
Wskaźnik	***100***	***161***	***288***	***278***

Źródło: Eurostat.

(182) Powyższa tabela wskazuje, że wielkość przywozu z rozważanych krajów znacznie wzrósł, w szczególności w okresie 1997-1998, w którym prawie wzrosła ona dwukrotnie. Niewielki spadek między rokiem 1998 a okresem badanym spowodowany był niskim poziomem przywozu w pierwszym kwartale 1999 r. w porównaniu do pierwszego kwartału 1998 r.

Udział w rynku	1996	1997	1998	Okres badany
Wszystkie rozważane kraje	5,5 %	7,8 %	12,3 %	12,0 %
Wskaźnik	100	142	224	218

(183) Powyższe liczby obejmują również przywóz z Indonezji. Tendencja ta potwierdza wzrost przywozu z rozważanych krajów na rynki wspólnotowe, zarówno w kategoriach bezwzględnych jak i w udziale w rynku.

c) *Kształtowanie się średniej ceny importowej*

(184)

Średnia cena importowa	1996	1997	1998	Okres badany
Wszystkie rozważane kraje				
Wskaźnik: 1996 = 100	100	94	82	77

Powyższa tabela wskazuje, że cena importowa znacznie spadła, w szczególności w okresie między rokiem 1997 a 1998 (-12 %). Ceny te spadły także między rokiem 1998 a okresem badanym o 6 %. Ten rozwój cen w kierunku ujemnym pokrywa się ze spadkiem przywozu z rozważanych krajów między rokiem 1997 a okresem badanym.

d) *Podcięcie cenowe*

(185) Należy przypomnieć, że wielkość podcięcia cenowego została wstępnie ustalona na podstawie porównania między ceną eksportową (ustaloną na warunkach CIF granica Wspólnoty, po zapłaceniu cła a cenami (loco zakład) stosowanymi przez przemysł wspólnotowy. Rozpatrywane ceny sprzedaży podobnych rodzajów poliestrowego włókna odcinkowego, były cenami żądanymi od niezależnych odbiorców, po potrąceniu upustów i rabatów. W miarę potrzeby, ceny były dostosowywane tak, aby odzwierciedlały ten sam poziom obrotu jak w przypadku cen produktów przemysłu wspólnotowego.

(186) Wyniki tego porównania (ceny średnie ważone do średnich ważonych) wykazały, że marginesy podcięcia cenowego, wyrażone jako procent średnich cen sprzedaży towarów przemysłu wspólnotowego, wynosiły średnio 21 % w przypadku produktów z Australii i 6,1 % w przypadku produktów z Tajwanu. Ponieważ nie otrzymano w sprawie obliczania podcięcia cenowego żadnych uwag, potwierdza się podane wyżej marginesy podcięcia cenowego.

(187) Taką samą metodę zastosowano w przypadku Indonezji. W oparciu o informacje dostarczone przez współpracujących producentów eksportujących i przy możliwie najlepszym i najpełniejszym wykorzystaniu dostępnych faktów dotyczących indonezyjskich współpracujących producentów eksportujących, wyniki takiego porównania wykazały, że średni ważony margines podcięcia cenowego w przypadku tego kraju wynosił 33,9 %.

4. SYTUACJA GOSPODARCZA PRZEMYSŁU WSPÓLNOTOWEGO

a) *Produkcja, zdolności produkcyjne i ich wykorzystanie*

(188) Rząd Australii kwestionował metodę przyjętą przez Komisję w celu oceny zdolności produkcyjnej przemysłu wspólnotowego rozważanego produktu. W jego opinii spadek zdolności produkcyjnej poliestrowych włókien odcinkowych o 7 % określony był w odniesieniu do zdolności produkcyjnej wykorzystywanej dla produkcji innych produktów, a zatem nie był poprawny. Rząd Australii uważał, że zdolności produkcyjne w przypadku poliestrowych włókien odcinkowych powinny były być ocenione wyłącznie na podstawie rzeczywistej produkcji poliestrowych włókien odcinkowych objętych postępowaniem.

(189) Reasumując, Rząd Australii uważał, że zmniejszenie zdolności produkcyjnych przemysłu wspólnotowego nie było zgodne z ustaleniem dotyczącym znacznej szkody: po pierwsze dlatego, że zmniejszenie to nie pozwoliło przemysłowi wspólnotowemu na uczestniczenie w znacznym wzroście rynku (+27 %) w czasie rozważanego okresu, a po drugie, ponieważ zmniejszenie zdolności motywowane było tym, że produkcja innych produktów niż poliestrowe włókna odcinkowe przynosiła większe zyski.

(190) Jeżeli chodzi o ocenę zdolności produkcyjnych to należy podkreślić, że rozważany produkt powstaje na tych samych liniach produkcyjnych co inne produkty z tej grupy. Niemożliwym jest więc określenie rzeczywistych mocy produkcyjnych zainstalowanych tylko dla tego jednego produktu, jak odnoszono to do wszystkich produktów wytwarzanych na tej samej linii produkcyjnej. W takiej sytuacji ocena zdolności produkcyjnych poliestrowych włókien odcinkowych opierała się na współczynniku będącym stosunkiem rzeczywistej produkcji poliestrowych włókien odcinkowych do całej produkcji wszystkich produktów wytwarzanych na tych samych liniach. A zatem w przeciwieństwie do przedstawionego przez Rząd Australii zastrzeżenia, ocena zdolności produkcyjnych w przypadku poliestrowych włókien odcinkowych uwzględnia rzeczywistą produkcje tego właśnie produktu.

(191) Wynika z tego również to, że zmniejszenie zdolności produkcyjnych przemysłu wspólnotowego nie zostało określone z włączeniem innych produktów. Stwierdzenie to potwierdzone jest dalszymi ustaleniami potwierdzającymi, że przemysł wspólnotowy przekształcił kilka linii produkcyjnych pierwotnie przeznaczonych do produkcji poliestrowych włókien odcinkowych na linie do produkcji innych włókien, nieobjętych niniejszym postępowaniem. Analiza wykazała również, że w kilku obiektach produkcyjnych poliestrowych włókien odcinkowych nie prowadzono produkcji i były one zamknięte w rozważanym okresie.

(192) Należy także zauważyć, że przejście z produkcji poliestrowych włókien odcinkowych na produkcję innych wyrobów motywowane było głównie długotrwałymi stratami, jakie ponosił przemysł wspólnotowy w produkcji i sprzedaży poliestrowych włókien odcinkowych, starając się sprostać niezdrowej konkurencji powodowanej przywozem dumpingowym i przywozem towarów subsydiowanych z państw trzecich. Zmniejszenie zdolności produkcyjnych, które rzeczywiście nie pozwoliło przemysłowi wspólnotowemu na uczestniczenie we wzroście rynku, jest więc szczególnie ważne przy określaniu strat, lecz jeszcze bardziej przy analizie związku przyczynowego między przywozem towarów subsydiowanych a szkodą wyrządzoną przemysłowi wspólnotowemu omówioną niżej.

(193) Na tej podstawie zastrzeżenia rządu Australii uznaje się za nieuzasadnione. A zatem potwierdza się dostarczone dane, metodę opisaną wyżej przyjętą do oceny zdolności produkcyjnych poliestrowych włókien odcinkowych i wnioski podane w akapitach 141 i 142 rozporządzenia o cle tymczasowym

b) *Rentowność przemysłu wspólnotowego*

(194) Rząd Australii wskazał, że rentowność przemysłu wspólnotowego znacznie się poprawiła w rozważanym okresie, tj. z około 4 % strat do ponad 6 % zysku. Ponadto rząd ten oświadczył, iż podczas gdy w rozporządzeniu o cle tymczasowym wspomniano, że poziom rentowności był ciągle niewystarczający, to nie podano żadnych liczb, które mówiłyby o rentowności tego przemysłu, jaka była wcześniej, przed wprowadzeniem subsydiowania przywozu. Dlatego Rząd Australii twierdził, że nie można było właściwie ocenić, czy szkoda wyrządzona przemysłowi wspólnotowemu była znaczna.

(195) Prawdziwe jest powyższe twierdzenie, według którego poprawa wyników ekonomicznych w rozważanym okresie nie prowadzi bezpośrednio do wniosku, że przemysł wspólnotowy nie poniósł znacznych strat. Ponadto ocena, czy szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy była znaczna, nie może być oparta tylko na rentowności lub na porównaniu tej rentowności w okresie między 1996 r. a okresem badanym.

Istotnie, przepisy podstawowego rozporządzenia zawierają wiele czynników, wśród których jest również wielkość przywozu dumpingowego i wpływ tego przywozu na ceny na rynku wspólnotowym produktów podobnych oraz określają, że ani żaden czynnik, ani żaden z innych niż tam wymienione, nie musi prowadzić ostatecznie do negatywnych ustaleń dotyczących szkody.

(196) Jak podano niżej we wnioskach dotyczących sytuacji gospodarczej przemysłu wspólnotowego, wniosek, że w przemysłowi wspólnotowemu została wyrządzona znaczna szkoda był uzasadniony nie tylko w tym, że przemysł ten posiadał niewystarczającą rentowność, ale również w tym, że większość wskaźników ekonomicznych wskazywała na rozwój sytuacji w złym kierunku: udział w rynku, zdolności produkcyjne, wielkość sprzedaży, ceny sprzedaży, zapasy, inwestycje, zatrudnienie, a także znaczne podcięcie cenowe spowodowane przywozem towarów subsydiowanych z rozważanych krajów.

(197) Jeżeli chodzi o rentowność, obecne postępowanie wykazało, że jej poprawa była wynikiem głównie zarówno procesów restrukturyzacji podjętej przez przemysł wspólnotowy i wynikającym z tego zmniejszeniem kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i kosztów administracyjnych, jak i obniżką cen zakupu surowców. Koszty produkcji ograniczane były szybciej niż spadały ceny sprzedaży umożliwiając w ten sposób przemysłowi wspólnotowemu powrót do zysków, jakie istniały od 1998 r. Niemniej jednak podkreślono, że poprawa rentowności może być tylko chwilowa i że każdy niekorzystny czynnik, taki jak niesprzyjający rozwój cen surowców, mógł spowodować poważne komplikacje aktualnej sytuacji.

(198) Bez względu na powyższe, należy zauważyć, że Komisja wskazała w akapicie 179 rozporządzenia o cle tymczasowym, iż do całkowitych kosztów produkcji należy dodać margines 10 %, aby uzyskać cenę niewyrządzającą szkody przemysłowi wspólnotowemu. A zatem uważa się, że margines ten stanowi minimalny zysk, jakiego przemysł wspólnotowy mógłby oczekiwać w przypadku braku przywozu towarów subwencjonowanych z rozważanych krajów.

(199) Ponieważ nie otrzymano dalszych uwag dotyczących rentowności przemysłu wspólnotowego, opierając się na powyższym potwierdza się wniosek, iż korzyści w okresie badanym są niewspółmierne.

c) *Udział w rynku*

(200) Rząd Australii utrzymywał, że jednym ze skutków restrukturyzacji przemysłu wspólnotowego było wyeliminowanie niektórych nieefektywnych producentów poliestrowych włókien odcinkowych na rynku wspólnotowym. Ponadto rząd ten twierdził, że pozostali producenci nie tylko stali się bardziej konkurencyjni na skutek konkurencji międzynarodowej, ale też że nie ponieśli strat w udziale w rynku, które mogłyby być uznane za znaczne.

(201) Jeżeli chodzi o te zarzuty, należy wskazać, że rozwój udziału w rynku w rozważanym okresie był oceniany w sposób spójny w oparciu o przedsiębiorstwa, które w obecnym przypadku stanowią przemysł wspólnotowy. A zatem przeciwnie do tego, co utrzymywał Rząd Australii, strata w udziale w rynku (-17 %), jakiej doznał przemysł wspólnotowy od 1996 r. do okresu badanego opiera się wyłącznie na danych dotyczących przedsiębiorstw stanowiących ten przemysł. Sugestia, że udział przemysłu wspólnotowego w rynku dotyczy również przedsiębiorstw, jakie znikły lub wycofały się z tego rynku jest więc nieuzasadniona.

d) *Wnioski*

(202) W świetle powyższego oraz mając na uwadze fakt, iż potraktowanie przywozu z Indonezji łącznie nie daje podstaw do zmiany wstępnych ustaleń i wniosek, że przemysł wspólnotowy poniósł straty materialne w okresie badanym, potwierdza się wnioski zawarte w akapitach 151 i 152 rozporządzenia o cle tymczasowym dotyczące sytuacji przemysłu wspólnotowego.

E. **ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY**

1. SKUTEK SUBSYDIOWANEGO PRZYWOZU

(203) Zarówno Rząd Australii, jak i Rząd Tajwanu, twierdziły, że nie ma dowodów, że szkoda poniesiona przez przemysł wspólnotowy spowodowana była ograniczonymi wielkościami przywożonymi z Tajwanu i Australii.

(204) Rząd Australii twierdził, że udział w rynku przywozu z Australii był zbyt mały (2 % konsumpcji), aby mógł mieć wpływ na ceny na rynku wspólnotowym. Ceny te, utrzymywano, musiały raczej iść w parze z tendencjami cenowymi narzucanymi przez duże podmioty gospodarcze na rynku wspólnotowym. W związku z tym Rząd Australii sugerował, że szkoda, jeśli w ogóle nastąpiła, była spowodowana dużym przywozem z innych państw trzecich.

(205) Rząd Tajwanu twierdził podobnie, że udział w rynku, wynoszący w przypadku wywozu z Tajwanu około 6 %, w połączeniu z niskim poziomem podcięcia cenowego ustalonym w odniesieniu do tego przywozu, nie mógł obiektywnie wpływać na sytuację przemysłu wspólnotowego, którego udział w rynku wspólnotowym wynosi ponad 50 %.

(206) Jeśli chodzi o argumenty przedstawione przez Rząd Australii i Tajwanu dotyczące ich udziału w rynku, należy przypomnieć, że stwierdzono, że przywóz z Australii i Tajwanu był wyraźnie powyżej poziomu minimalnego w okresie badanym. Ponadto stwierdzono, że spełnione były wszystkie warunki wymagane do analizy łącznego przywozu. W tych okolicznościach uwagi dotyczące indywidualnych udziałów w rynku poszczególnych krajów są bezprzedmiotowe.

(207) Ponadto, ceny, po których sprzedawane były na rynku wspólnotowym poliestrowe włókna odcinkowe przywożone z tych krajów, podcinały ceny przemysłu wspólnotowego. Zgodnie z tym, subsydiowany przywóz poliestrowych włókien odcinkowych z Australii i Tajwanu wraz z tanimi subsydiowanymi poliestrowymi włóknami odcinkowymi przywożonymi z Indonezji, miał silnie negatywny wpływ na sytuację gospodarczą ciągle wrażliwego przemysłu wspólnotowego. Wniosek ten poparty jest faktem, że rynek poliestrowych włókien odcinkowych jest przejrzysty i że wobec tego zróżnicowanie cen lub oferty niskie cenowo mają zawsze wpływają na spadek cen.

(208) Uważa się więc, że rządy Australii i Tajwanu nie dostarczyły żadnych dowodów, które mogłyby zaprzeczyć wstępnym ustaleniom Komisji, że przemysł wspólnotowy poniósł istotną szkodę wskutek taniego, przywozu towarów subsydiowanych. Potwierdza się więc wniosek, że przywóz towarów subsydiowanych, rozpatrywany oddzielnie, spowodował istotną szkodę dla przemysłu wspólnotowego.

2. WAHANIA KURSÓW WALUTOWYCH

(209) Rząd Australii twierdził, że Komisja nie wzięła pod uwagę skutków, jakie miały wahania kursów walutowych na ceny importowe produktów australijskich i podał, że w okresie badanym poliestrowe włókna odcinkowe przywożone z Australii skorzystały z korzystnego kursu walutowego.

(210) W związku z tym należy zauważyć, że przywóz z tego kraju był fakturowany na rynku wspólnotowym w dolarach amerykańskich, w markach niemieckich i w funtach brytyjskich a nie w dolarach australijskich. Parytet waluty australijskiej nie był wiec istotny w tych ustaleniach.

(211) W każdym wypadku należy stwierdzić, że kurs waluty australijskiej spadł w ciągu pierwszych siedmiu miesięcy okresu badanego w porównaniu do ecu/euro w pierwszym miesiącu okresu badanego. Nie było więc stałej tendencji spadkowej waluty australijskiej w trakcie okresu badanego.

3. WNIOSEK

(212) Nie otrzymano żadnych innych uwag dotyczących przyczyn szkody poniesionej przez przemysł wspólnotowy, potwierdza się wniosek, że przywóz towarów subsydiowanych, rozpatrywany oddzielnie, spowodował istotne szkody dla przemysłu wspólnotowego, jak stwierdzono w akapicie 168 rozporządzenia o cle tymczasowym.

F. **INTERES WSPÓLNOTY**

1. INTERES PRZEMYSŁU WSPÓLNOTOWEGO

(213) Ponieważ nie otrzymano żadnych uwag dotyczących powyższych zagadnień, ustalenia dotyczące przemysłu wspólnotowego podane w akapicie 170 rozporządzenia o cle tymczasowym zostają potwierdzone.

2. WPŁYW NA UŻYTKOWNIKÓW

(214) Po opublikowaniu rozporządzenia o cle tymczasowym niektórzy użytkownicy i importerzy przedstawili swoje uwagi na piśmie. Ponadto, jedno stowarzyszenie użytkowników zareagowało na rozporządzenie o cle tymczasowym i poprosiło o wysłuchanie, na co wyrażono zgodę.

(215) Należy zauważyć, że większość wspomnianych użytkowników i importerów albo nie zgłosiła się w terminie wyznaczonym w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania, albo nie odpowiedziała na kwestionariusz wysłany do niech przez Komisję. A zatem większość z nich nie może zostać uznana za zainteresowane strony zgodnie z art. 31 ust. 2 podstawowego rozporządzenia i ich stanowiska zasadniczo nie powinny być brane pod uwagę na tym etapie postępowania.

(216) Ponadto, jak stwierdzono w akapicie 171 rozporządzenia o cle tymczasowym, generalnie niski poziom współpracy w postępowaniu w sprawie interesu Wspólnoty oznaczał, że ocena wpływu środków na działania użytkowników i importerów ustalona została według posiadanych informacji.

(217) Wnioski przedstawione przez zainteresowane strony zostały zbadane i wyciągnięto wniosek, że głównym argumentem stron było, iż nałożenie wyrównawczych należności celnych miałoby negatywny wpływ na ich konkurencyjność w odniesieniu do produktów głębiej przetworzonych i ostatecznie zagroziłoby ich przetrwaniu na wspólnotowym rynku poliestrowych włókien odcinkowych. Istotnie, nałożenie należności w pierwszym momencie spowodowałoby wzrost cen poliestrowych włókien odcinkowych z rozważanych krajów, zmuszając z kolei użytkowników poliestrowych włókien odcinkowych ze Wspólnoty do podniesienia cen produktów głębiej przetworzonych. W ich opinii taki rozwój sytuacji byłby przyczyną wzrostu przywozu tanich produktów głębiej przetworzonych z innych państw trzecich i z krajów objętych niniejszym postępowaniem.

(218) W świetle akapitu 171 i 172 rozporządzenia o cle tymczasowym postępowanie wykazało, że niektórzy użytkownicy całkowicie przestawili się z zakupów poliestrowych włókien odcinkowych z przemysłu wspólnotowego na zakupy tego produktu wyłącznie z rozważanych krajów. Uważa się zatem, że jeżeli nie zostaną podjęte środki korygujące te zakłócające skutki powodowane przywozem tanich subsydiowanych poliestrowych włókien odcinkowych, to sytuacja ta ulegnie nasileniu i w perspektywie długoterminowej ucierpi cały rynek: po pierwsze dlatego, że pewna liczba producentów wspólnotowych zniknie z rynku powodując w ten sposób spadek konkurencji na rynku wspólnotowym, a po drugie, ponieważ będzie to zachętą dla sprowadzania do Wspólnoty większych ilości tanich subsydiowanych poliestrowych włókien odcinkowych stwarzając dla użytkowników tych przywożonych produktów bardziej korzystną sytuację pod względem konkurencji w stosunku do użytkowników korzystających z innych źródeł zapatrzenia. Uważa się więc, że interes wszystkich producentów na rynku wspólnotowym wymaga istnienia skutecznej konkurencji w handlu, a zatem nałożenia środków wyrównawczych na przywóz subsydiowanych poliestrowych włókien odcinkowych.

(219) W każdym wypadku dostępne informacje na temat struktury kosztów przemysłu użytkowników, poziom projektowanych środków i podział między przywozem subwencjonowanym a innymi źródłami zaopatrzenia wskazują, że:

— poliestrowe włókna odcinkowe mogą stanowić 25–45 % ogólnych kosztów produkcji użytkowników produktów głębiej przetworzonych,

— średnie cło wyrównawcze dla rozważanych krajów wynosi około 3 %,

— udział poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z przywozu towarów subsydiowanych w całej konsumpcji tego produktu wynosi 12 %.

Projektowane środki mogą mieć wpływ na wzrost kosztów produkcji u użytkowników od 0,1 % do maksymalnie 0,16 %. Ten prawdopodobny maksymalny wzrost uważany jest za nieznaczny, w przypadku porównania go z pozytywnym wpływem projektowanych środków w przywracaniu skutecznej konkurencji na rynku wspólnotowym.

(220) W związku z powyższym potwierdza się wniosek podany w akapicie 172 rozporządzenia o cle tymczasowym, że wpływ projektowanych środków na rentowność użytkowników i przetrwanie na rynku będzie ograniczony.

3. WNIOSEK

(221) Nowe argumenty, odnośnie do określenia interesu Wspólnoty, które przedstawiono, nie zostały uznane za wystarczające do zmiany poprzedniego wniosku, że nie ma istotnych powodów przemawiających przeciwko nałożeniu środków wyrównawczych.

G. **CŁA OSTATECZNE**

(222) W świetle wniosków sformułowanych odnośnie do subsydiów, szkody, związku przyczynowego i interesu Wspólnoty, uznaje się, że w celu zapobieżenia wyrządzaniu dalszej szkody przemysłowi wspólnotowemu przez subsydiowany przywóz z Australii, Indonezji i Tajwanu, należy zastosować ostateczne środki wyrównawcze.

1. POZIOM ZNIESIENIA SZKODY

(223) Jak wyjaśniono w akapicie 179 rozporządzenia o cle tymczasowym, określono poziom cen niewyrządzający szkody, które pokryłyby koszty produkcji przemysłu wspólnotowego, zapewniając przyzwoity zysk i które można byłoby utrzymać, gdyby nie miał miejsca subsydiowany przywóz z danych krajów.

2. FORMA I POZIOM CŁA

(224) Zgodnie z art. 15 ust. 1 podstawowego rozporządzenia stawki ceł wyrównawczych odpowiadają marginesów subsydiowania, ponieważ stwierdzono, że margines szkody jest większy w przypadku wszystkich eksporterów z rozważanych krajów.

a) *Australia*

(225) W rezultacie ustalono następujące stawki cła wyrównawczego dla współpracującego producenta z Australii:

Przedsiębiorstwo	Margines subsydiowania wywozu	Całkowity margines subsydiowania	Proponowana stawka cła wyrównawczego
Leading Synthetics	6,0 %	6,0 %	6,0 %
Inne przedsiębiorstwa	6,0 %	6,0 %	6,0 %

(226) Biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy, który praktycznie obejmował cały przywóz rozważanego produktu pochodzącego z Australii, uznano za właściwe, aby pozostałą stawkę cła ustanowić na tym samym poziomie jak najwyższa stawka, która została ustanowiona dla przedsiębiorstwa współpracującego, tj. w wysokości 6,0 %.

b) *Indonezja*

(227) Biorąc pod uwagę wysoki poziom braku współpracy w Indonezji, która została oceniona na ponad 30 %, uznano za właściwe przyjęcie metody, która nie dążyłaby do przyznawania premii za brak współpracy. Dlatego stawka celna dla przedsiębiorstw okazujących brak współpracy ustalona była w oparciu o fakty dostępne zgodnie z art. 28 podstawowego rozporządzenia, tj. w wysokości 10 %.

Przedsiębiorstwo	Margines subsydiowaniawywozu	Całkowity margines subsydiowania	Proponowana stawka cła wyrównawczego
PT. Indorama Synthetics TbK	1,4 %	1,4 %	0 %
PT. Panasia Indosyntec TbK	0 %	0 %	0 %
PT. Susila Ondah Synthetic Fiber Industries	0 %	0 %	0 %
PT. GT Petrochem Indrustries TbK	0,4 %	0,4 %	0 %
PT. Teijin Indonesia Fiber Corporation	0,4 %	0,4 %	0 %
Inne przedsiębiorstwa	5 %	10 %	10 %

c) *Tajwan*

(228) Przypomina się, że są już stosowane środki antydumpingowe w odniesieniu do przywozu poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Tajwanu. Jednak stwierdzone w niniejszym postępowaniu subsydia nie są subsydiowaniem wywozu, a zatem uważane są za subsydia, które nie wpłynęły na ceny produktów wywożonych i odnośny margines dumpingu. A zatem można wprowadzić następujące stawki cła wyrównawczego dla współpracujących producentów eksportujących w Tajwanie:

Przedsiębiorstwo	Margines subsydiowaniawywozu	Całkowity margines subsydiowania	Proponowana stawka cła wyrównawczego
Nan Ya Plastics Corp.	0 %	1,5 %	1,5 %
Far Eastern Textile Ltd	0 %	1,0 %	1,0 %
Shinkong Synthetic Fibres Corp.	0 %	0 %	0 %
Tuntex Distinct Corp.	0 %	0 %	0 %
Inne przedsiębiorstwa	0 %	1,5 %	1,5 %

(229) Biorąc pod uwagę wysoki poziom współpracy, która objęła praktycznie cały przywóz do Wspólnoty rozważanego produktu wytwarzanego w Tajwanie uznano za właściwe ustanowienie pozostałej stawki cła w tej samej wysokości co najwyższa stawka, która została ustalona dla przedsiębiorstw współpracujących, tj. w wysokości 1,5 %.

(230) Indywidualne stawki ceł wyrównawczych dla poszczególnych przedsiębiorstw, określone w niniejszym rozporządzeniu, zostały ustanowione na podstawie ustaleń dokonanych w ramach niniejszego postępowania. Odzwierciedlają one sytuację stwierdzoną w toku postępowania w tych przedsiębiorstwach. Te stawki cła (w przeciwieństwie do stawki cła obowiązującej dla całego kraju i stosowanej dla „wszystkich innych przedsiębiorstw") odnosi się wyłącznie do przywozu towarów pochodzących z danego kraju i wytwarzanych przez dane przedsiębiorstwa, czyli przez wymienione osoby prawne. Przywożone towary, wytworzone przez inne przedsiębiorstwo, niewymienione w części operacyjnej niniejszego rozporządzenia z nazwy i adresu, także podmioty powiązane z przedsiębiorstwami, które zostały szczególnie wymienione, nie mogą korzystać z tej stawki i stosują stawkę cła odnoszącą się do „wszystkich innych przedsiębiorstw."

(231) Wszelkie roszczenia dotyczące zastosowania tych indywidualnych stawek cła antydumpingowego (np. po zmianie nazwy podmiotu lub po ustanowieniu nowych podmiotów zajmujących się produkcją lub sprzedażą) powinny być bezzwłocznie kierowane do Komisji [1] wraz ze wszystkimi właściwymi informacjami, w szczególności dotyczącymi zmian w działalności przedsiębiorstwa w zakresie produkcji, sprzedaży krajowej lub wywozowej, związanej np. z taką zmianą nazwy lub zmianami odnośnie do podmiotów zajmujących się produkcją i sprzedażą. Komisja, jeśli uzna za stosowne, po konsultacji z Komitetem Doradczym wprowadzi właściwe zmiany do rozporządzenia poprzez aktualizację wykazu przedsiębiorstw korzystających z indywidualnych stawek cła.

[1] Komisja Europejska, Dyrekcja Generalna ds. Handlu, Dyrekcja C, DM 24 – 8/38, Rue de la Loi/Wetstraat 200, B-1049 Bruksela.

H. **POBIERANIE CŁA TYMCZASOWEGO**

(232) Biorąc pod uwagę wielkość subsydiów podlegających środkom wyrównawczym, stwierdzoną w przypadku producentów eksportujących oraz w świetle poważnego rozmiaru szkody wyrządzonej przemysłowi wspólnotowemu, uznano za konieczne, by wszystkie kwoty, które zostały zabezpieczone w postaci tymczasowego cła wyrównawczego, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 123/2000 zostały ostatecznie pobrane według stawki ostatecznie ustalonego cła,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz syntetycznych włókien odcinkowych z poliestrów, niezgrzeblonych, nieczesanych ani nieprzerobionych w inny sposób do przędzenia, sklasyfikowanych w ramach kodu CN 5503 20 00 i pochodzących z Australii, Indonezji i Tajwanu.

2. Stawka celna stosowana do ceny netto franco na granicy Wspólnoty, przed ocleniem, na produkty wytwarzane przez wymienione przedsiębiorstwa w poszczególnych krajach wynosi:

1) **Australia**

Przedsiębiorstwo	Stawka celna (%)	Dodatkowy kod TARIC
Leading Synthetics Pty Ltd, Melbourne, Victoria	6,0	A059
Wszystkie inne przedsiębiorstwa australijskie	6,0	A999

2) **Indonezja**

Przedsiębiorstwo	Stawka celna (%)	Dodatkowy kod TARIC
PT. Indorama Synthetics TbK Graha Irama, 17th floor Jl. H. R. Rasuna Said Blok X-1 Kav. 1-2 PO Box 3375 Jakarta 12950	0	A051
PT. Panasia Indosyntec TbK Jl. Garuda 153/74 Bandung 40184	0	A052
PT. Susila Indah Synthetic Fiber Indrusties Jl. Kh. Zainul Arifin Kompleks Ketapang Indah Blok B 1 n. 23 Jakarta 11140	0	A054
PT. GT Petrochem Indrustries TbK Exim Melati Building, 9th floor Jl. M. H. Thamrin Kav. 8-9 Jakarta 10230	0	A053
PT. Teijin Indonesia Fiber Corporation TbK 5th floor Mid Plaza 1 Jl. Jend. Sudiman Kav. 10-11 Jakarta 10220	0	A055
Wszystkie inne przedsiębiorstwa	10	A999

3) **Tajwan**

Przedsiębiorstwo	Stawka celna (%)	Dodatkowy kod TARIC
Nan Ya Plastics Corp., 201 Tung Kwa N. Road, Taipei	1,5	8193
Far Eastern Textile Ltd, 33rd floor, no 207 Tun-Hwa South Road, Sec. 2, Taipei	1,0	8192
Shinkong Synthetic Fibres Corp., 7, 8th floor, 123 Sec. 2, Nanking E. Road, Taipei	0	8194
Tuntex Distinct Corp., 15th floor, no 376, Sec. 4, Jen Ai road, Taipei	0	A063
Wszystkie inne przedsiębiorstwa	1,5	8195

3. Stosuje się obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych, chyba że ustalono inaczej.

Artykuł 2

1. Kwoty zabezpieczone z tytułu tymczasowego cła wyrównawczego nałożonego na przywóz towarów pochodzących z Australii i Tajwanu na podstawie rozporządzenia (WE) nr 123/2000 pobiera się w wysokości cła ostatecznie nałożonego niniejszym rozporządzeniem. Kwoty zabezpieczone przekraczające stawkę ostatecznego cła wyrównawczego zostają zwolnione.

2. Przepisy określone art. 1 ust. 3 stosuje się również do ostatecznego pobrania kwot zabezpieczonych z tytułu tymczasowych ceł wyrównawczych.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich Państwach Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 8 maja 2000 r.

W imieniu Rady

J. PINA MOURA

Przewodniczący